

บทที่ 2
อังกฤษเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือ (1607-1763)

๒ -

HI 381

43

HI 381

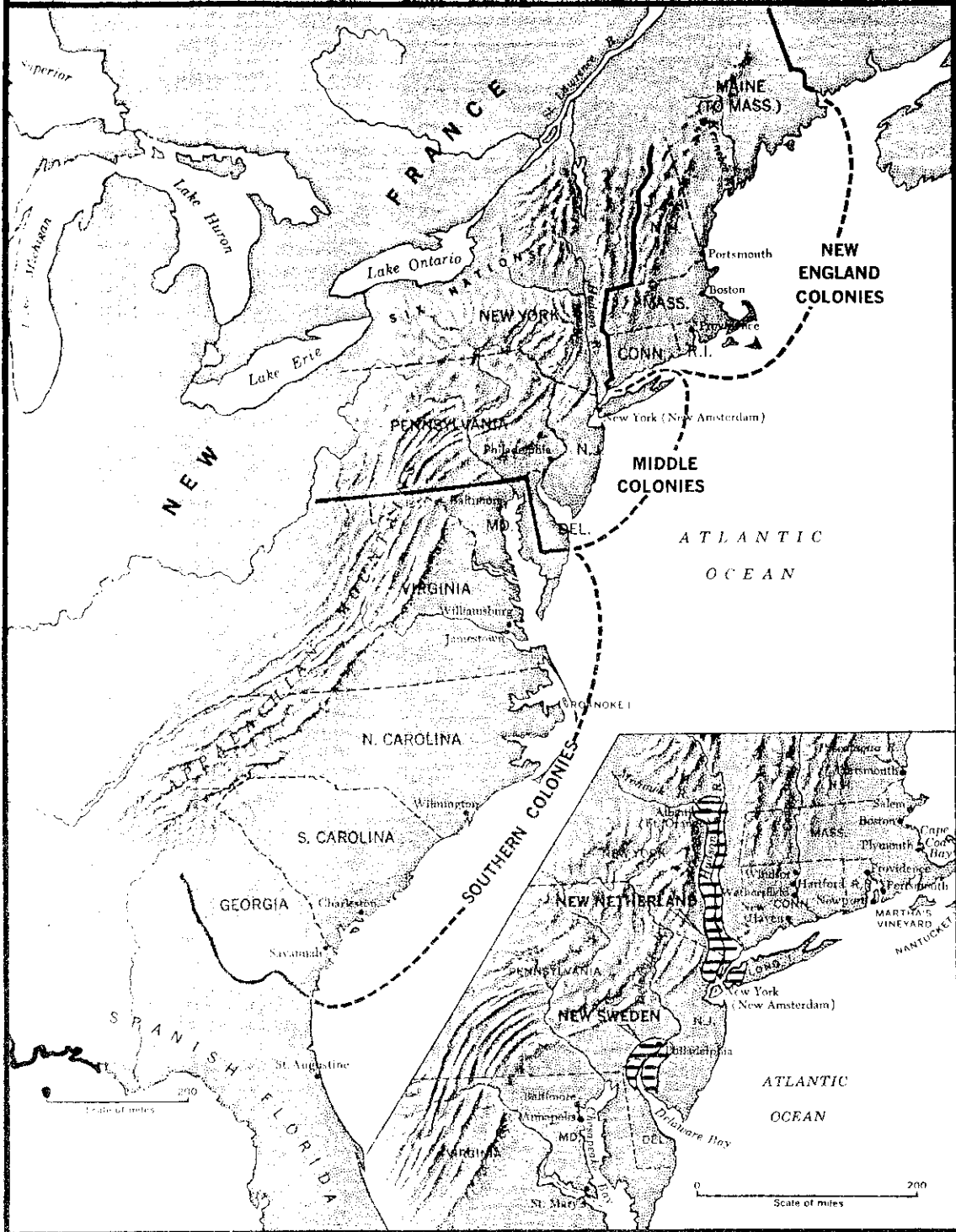
43

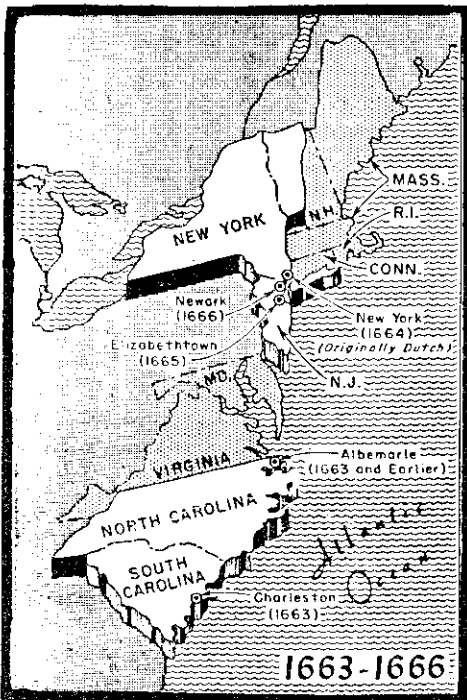
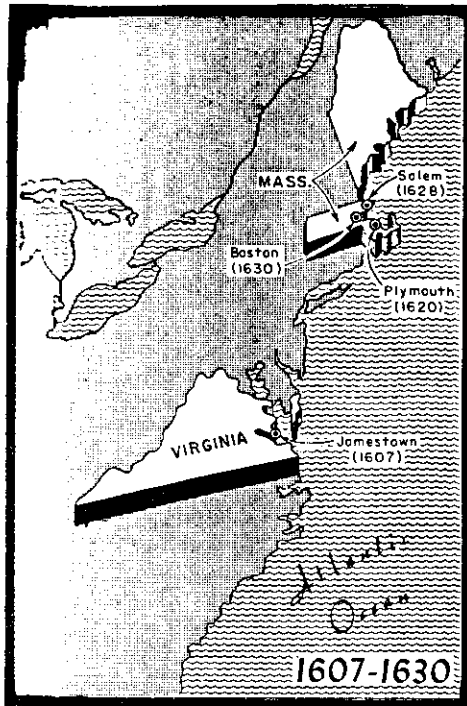
เหตุการณ์สำคัญช่วงปี 1607 - 1763

- 1497 - จอห์น แคบอท ประกาศยึดครองดินแดนชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาเหนือเป็นของอังกฤษ
- 1588 - อังกฤษพิชิตกองเรือรบสเปน
- 1606 - พระเจ้าเจมส์ที่ 1 มอบกฎบัตรแก่บริษัทพลีมัธและบริษัทลอนดอน
- 1607-1775 สมัยอาณานิคม
- 1607 - บริษัทลอนดอนก่อตั้งอาณานิคมเวอร์จิเนีย (เจมส์ทาวน์)
- 1609 - เฮนรี ฮัดสัน สำรวจลุ่มน้ำฮัดสัน
- 1614 - ดัชชั้ ข้างตั้งมั่นบนลุ่มน้ำฮัดสัน
- 1619 - ประชุมสภาอาณานิคมครั้งแรกที่เจมส์ทาวน์
- 1620 - พิวกริมก่อตั้งอาณานิคมพลีมัธ (พลีมัธ)
- 1629 - จอห์น เมสัน ก่อตั้งอาณานิคมนิวแฮมป์เชียร์ (โรดไอแลนด์)
- 1630 - พิวกริม ก่อตั้งอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ (บอสตัน)
- 1634 - เซซิลีส แคลวิท ก่อตั้งอาณานิคมแมริแลนด์ (เซนต์แมริส์)
- 1636 - โรเจอร์ วิลเลียมส์ ก่อตั้งอาณานิคมโรดไอแลนด์ (โรดไอแลนด์)
- 1636 - โทมัส ฮูเกอร์ ก่อตั้งอาณานิคมคอนเนกติกัต (ฮาร์ทฟอร์ด)
- 1655 - ดัชชั้ยึดอาณานิคมของสวีเดน
- 1663 - ชุมนางแปดคนรับมอบดินแดนคาโรไลนา
- 1664 - อังกฤษยึดครองอาณานิคมเนเทอร์แลนด์
 - เจมส์ แห่งยอร์ก ก่อตั้งอาณานิคมนิวยอร์ก (นครนิวยอร์ก)
- 1665 - ชุมนางสองคน ก่อตั้งอาณานิคมนิวเจอร์ซีย์ (อะลิซาเบททาวน์)
- 1682 - วิลเลียม เพน ก่อตั้งอาณานิคมเพนซิลวาเนีย (ฟิลาเดลเฟีย) และได้ครอบครองดินแดนอาณานิคมเดลาแวร์
- 1689-1697 สงครามพระเจ้าวิลเลียม
- 1691 - รวมดินแดนอาณานิคมพลีมัธและอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ เป็นอาณานิคมแมสซาชูเซตส์

- 1702 - อาณานิคมเตลาแฮร์ แยกออกจากอาณานิคมเพนซิลวาเนีย
- 1702-1731 สงครามพระนางแอน
- 1733 - เจมส์ โอเกลโทรพ ก่อตั้งอาณานิคมจอร์เจีย (ชาวานา)
- 1744-1748 สงครามพระเจ้าจอร์จ
- 1754-1763 สงครามฝรั่งเศสและอินเดีย
- 1759 - อังกฤษยึดคัวเบคของนิวฟรานซัวด์
- 1760 - อังกฤษยึดมอนทรีออลของนิวฟรานซัวด์
- 1762 - สเปนร่วมสงครามเป็นฝ่ายฝรั่งเศส
- 1763 - สนธิสัญญาปารีส
 - คำประกาศปี 1763

SETTLEMENT OF THE THIRTEEN BRITISH COLONIES

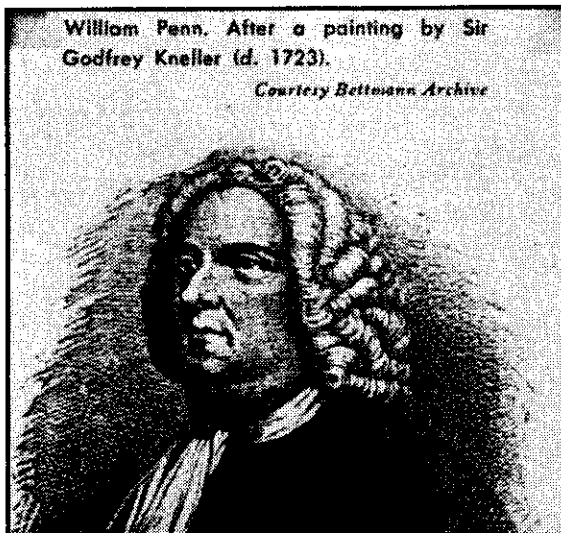

ENGLISH COLONIAL SETTLEMENTS IN THE TIME-ORDER OF THEIR FOUNDING
 Outlines of the original thirteen colonies, in which local settlements were located, are drawn to approximate present-day state boundaries.

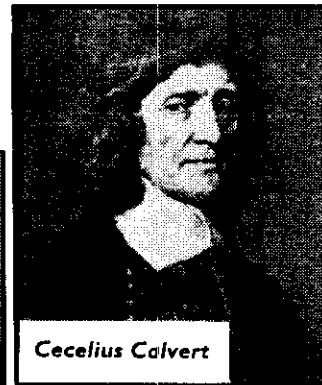
THE PILGRIMS

These resolute men and women braved a new life in the New World so that they could abide by their convictions.

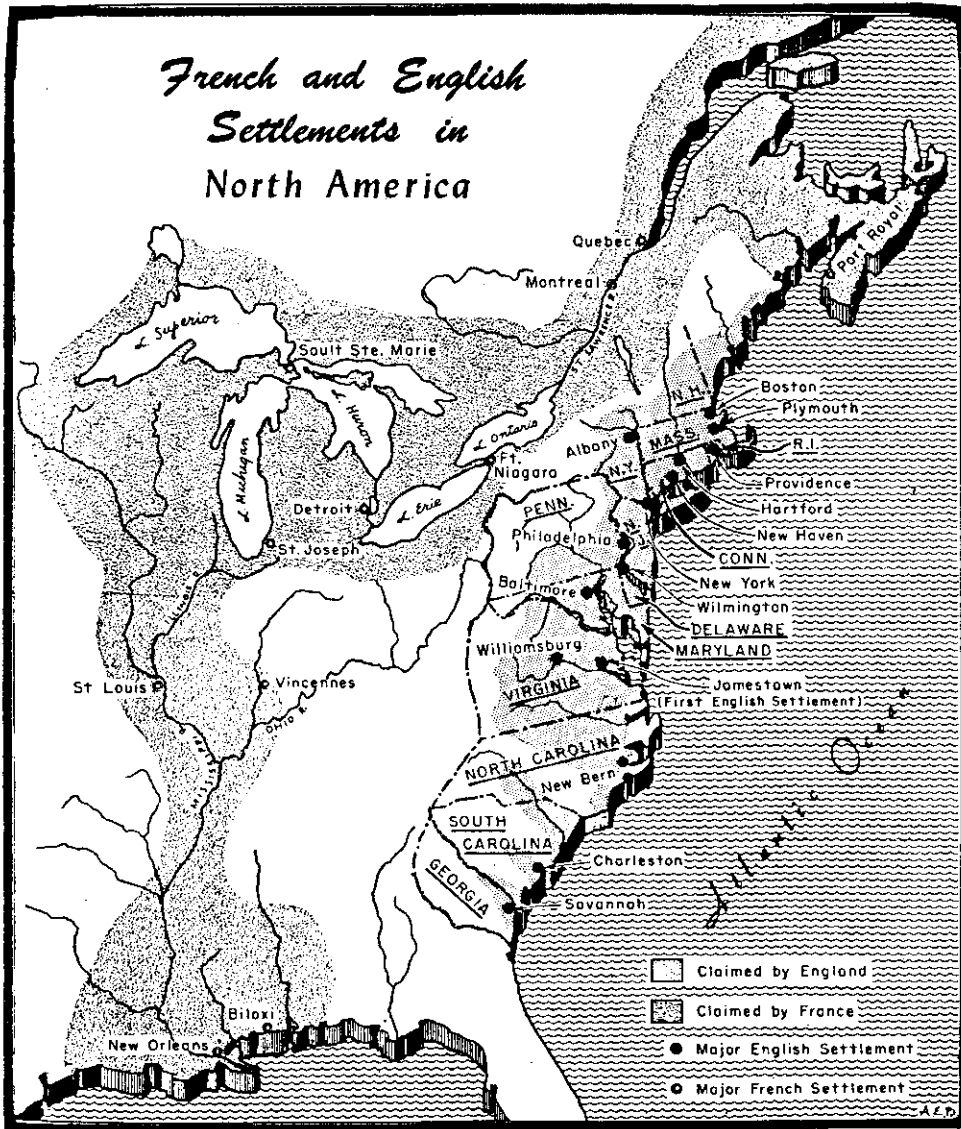
James Oglethorpe,

Cecilius Calvert

The Thirteen Original Colonies

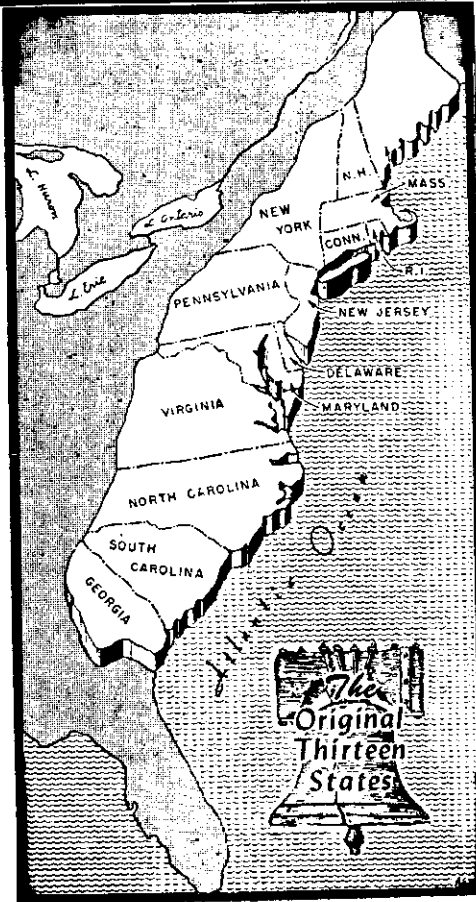
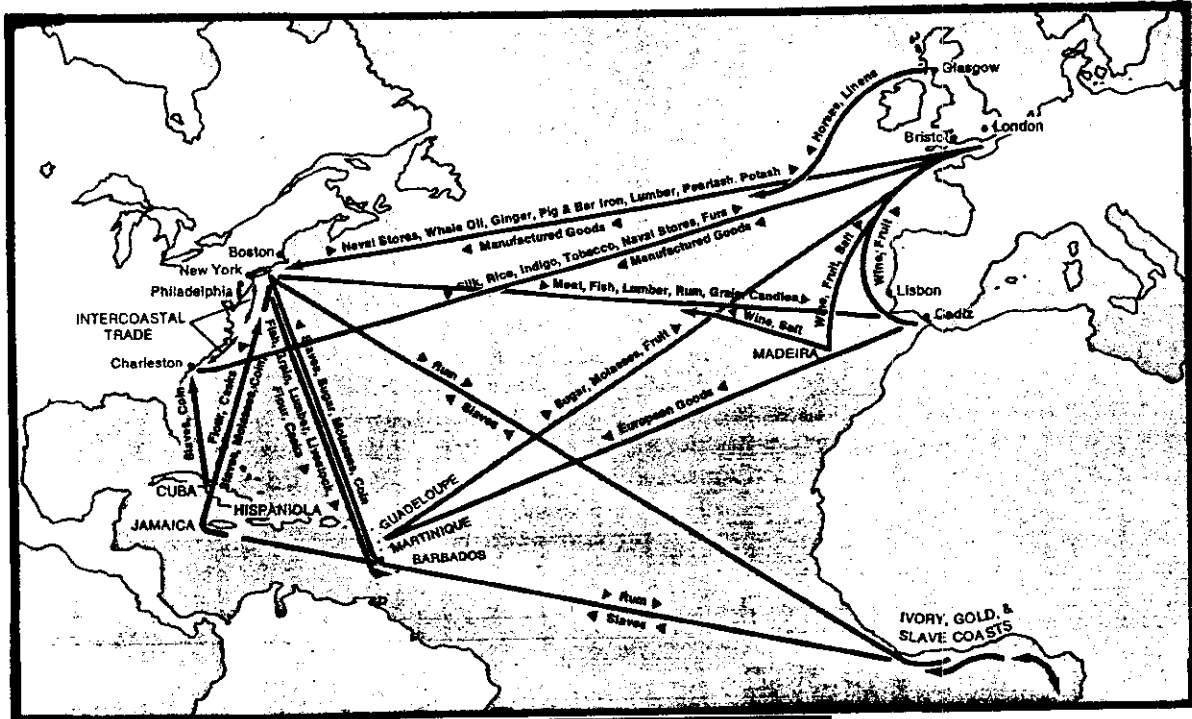
NAME	FOUNDED BY	YEAR	CHARTER	MADE ROYAL	1775 STATUS
1. Virginia	London Co.	1607	{ 1606 1609 1612	1624	Royal (under the Crown)
Plymouth	Separatists	1620	None		(Merged with Mass., 1691)
Maine	F. Gorges	1623	1639		(Bought by Mass., 1677)
2. New Hampshire	John Mason and others	1623	1679	1679	Royal (absorbed by Mass., 1641-1679)
3. Massachusetts	Puritans	c. 1628	1629	1691	Royal
4. Maryland	Lord Baltimore	1634	1632	—	Proprietary (controlled by proprietor)
5. Connecticut	Mass. emigrants	1635	1662	—	Self-governing (under local control)
6. Rhode Island	R. Williams	1636	{ 1644 1663	—	Self-governing
New Haven	Mass. emigrants	1638	None		(Merged with Conn., 1662)
7. N. Carolina	Virginians	1653	1663	1729	Royal (separated informally from S.C., 1691)
8. New York	Dutch	c. 1613			
	Duke of York	1664	1664	1685	Royal
9. New Jersey	Berkeley and Carteret	1664	None	1702	Royal
10. S. Carolina	Eight nobles	1670	1663	1729	Royal (separated formally from N.C., 1712)
11. Pennsylvania	William Penn	1681	1681	—	Proprietary
12. Delaware	Swedes	1638	None	—	Proprietary (merged with Penn., 1682; same governor, but separate assembly, granted 1703)
13. Georgia	Oglethorpe and others	1733	1732	1752	Royal

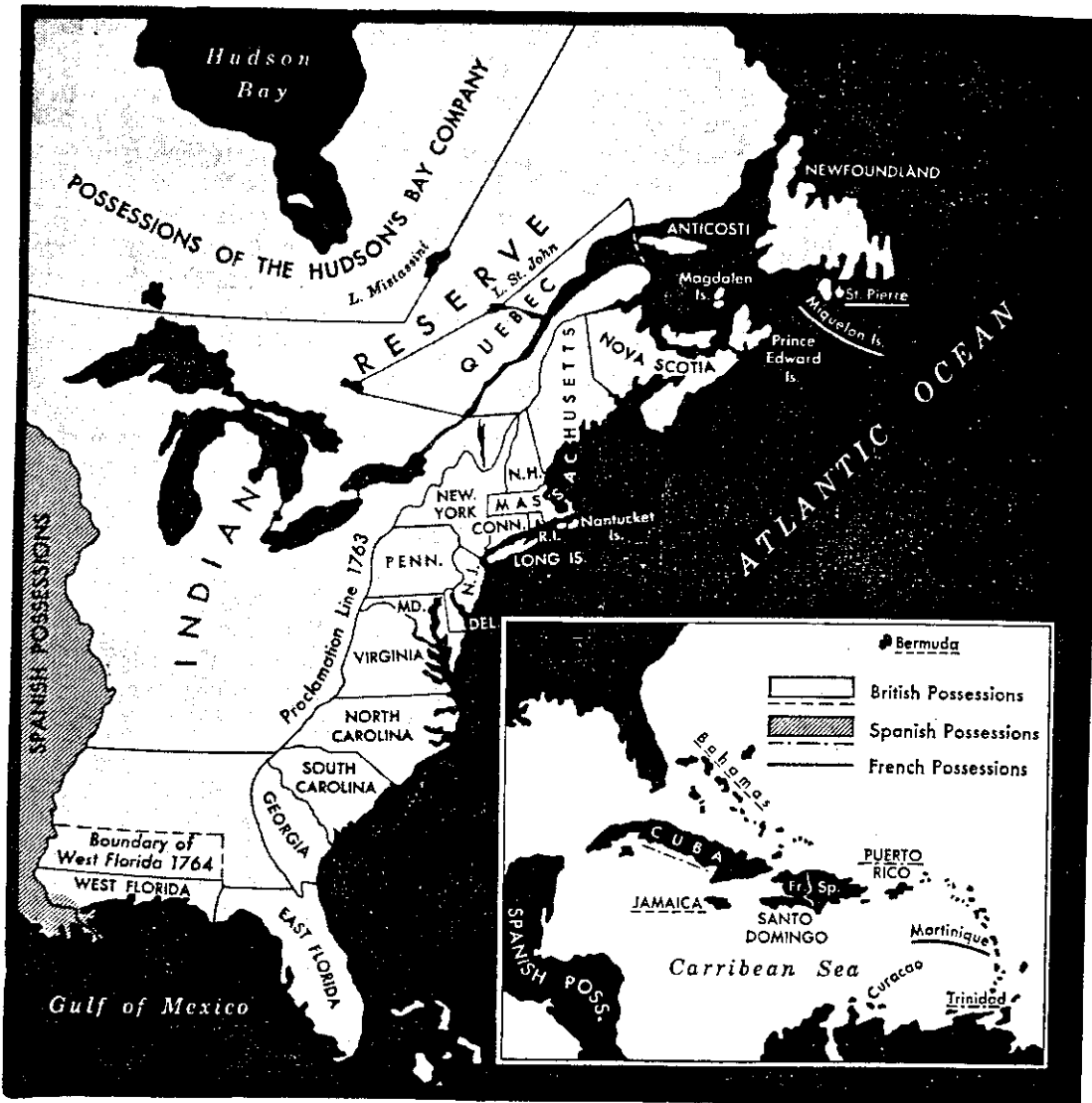

NEW FRANCE AND BRITISH AMERICA

This map shows the territorial stakes of the two rival nations in North America prior to the French and Indian War.

COLONIAL OVERSEAS COMMERCE

CONTINENTAL NORTH AMERICA AND THE WEST INDIES, AFTER 1763

บทที่ 2

อังกฤษเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือ (1607-1763)

อังกฤษพยายามจัดตั้งอาณานิคมแห่งแรกในดินแดนสหรัฐอเมริกาในปลายศตวรรษที่ 16 แต่ล้มเหลว ในปี 1607 สมัยพระเจ้าเจมส์ที่ 1 อาณานิคมอังกฤษก่อตั้งได้สำเร็จที่เจมส์ทาวน์, เวอร์จิเนีย อีกหนึ่งร้อยห้าสิบต่อมา อังกฤษมีสิบสามอาณานิคมเรียงรายบริเวณชายฝั่งแอตแลนติก บางอาณานิคมนอกจากจะมีคนอังกฤษแล้ว ยังมีฝรั่งเศส เยอรมัน ฮอลแลนด์ ไออร์แลนด์ เป็นต้น การดำเนินชีวิตของชาวอาณานิคมในช่วงต้นมีความยากลำบากและอันตราย ต้องเผชิญปัญหาขาดแคลนเสบียงอาหารโรคภัยไข้เจ็บ และถูกอินเดียแย่งมิดี ชาวอาณานิคมสามารถขจัดปัญหาดังกล่าวได้ในเวลาต่อมาด้วยการทำเกษตรกรรม สร้างเมือง ถนน และโรงเรียน รวมทั้งเริ่มการทำอุตสาหกรรมขนาดเล็กในครอบครัว และทำไมตรีกับอินเดีย ฝรั่งเศสคือศัตรูของอังกฤษอีกกลุ่มหนึ่ง อาณานิคมของฝรั่งเศสในอเมริกาเหนือขัดขวางการขยายดินแดนและการค้าของอังกฤษ สงครามระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสในปี 1754 เป็นผลทำให้อังกฤษเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือ

1. เหตุที่อังกฤษก่อตั้งอาณานิคมในทวีปอเมริกาเหนือได้ในศตวรรษที่ 17

ห้าชาติที่ปกครองทวีปอเมริกาเหนือมี สเปน โปรตุเกส ฝรั่งเศส ฮอลแลนด์ และอังกฤษ การปกครองมิได้เป็นการแสดงความเป็นเจ้าของดินแดนโดยแท้จริง ความเป็นเจ้าของดินแดนโดยแท้จริงหมายถึงการต้องส่งคนเข้าตั้งมั่นสร้างที่พักอาศัยถาวรที่ดิน เช่น สเปนก่อตั้งอาณานิคมในเม็กซิโก อเมริกากลาง และอเมริกาใต้ การก่อตั้งอาณานิคมอังกฤษในทวีปอเมริกาเหนือมีขึ้นในศตวรรษที่ 17 เพราะสาเหตุสำคัญ 5 ประการคือ

1.1 อังกฤษมีชัยชนะเหนือสเปนในการรบทางเรือในปี 1588: ผลการสำรวจของจอห์น แคบอทานปี 1497 ทำให้อังกฤษอ้างสิทธิเหนืออเมริกาเหนือ แต่การจัดตั้งอาณานิคมอังกฤษล่าช้ากว่าร้อยปี เหตุผลเป็นเพราะในช่วงสมัยแคบอท อังกฤษเป็นชาติเล็กและอ่อนแอ สเปนเข้มแข็งและมีกองทัพเรือที่มีแสนยานุภาพ อำนาจทางทะเลของสเปนเสื่อมลงเมื่อเซอร์ ฟรานซิส เดรก และกองเรือรบอังกฤษมีชัยชนะเหนือกองเรือรบสเปนในปี 1588 อันมีส่วนช่วยเอื้ออำนวยให้อังกฤษสามารถเริ่มก่อตั้งอาณานิคมในทวีปอเมริกาได้

1.2 ปัญหาภายในอังกฤษผลักดันให้คนอังกฤษอพยพเข้าตั้งถิ่นฐานอเมริกาเหนือ: ในต้นศตวรรษที่ 17 ชาวยุโรปโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวอังกฤษกล้าตัดสินใจ เดินทางมาอเมริกาเหนือดินแดนที่ไม่รู้จัก มีสัตว์ร้าย ต้องฝ่าฟันพายุร้ายระหว่างข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก เผชิญกับการโจมตีของอินเดียนที่ต่อต้านการเข้าตั้งถิ่นของ คนผิวขาว ทำไมคนอังกฤษจึงกล้าตัดสินใจทิ้งแผ่นดินอังกฤษ เดินทางมาอเมริกา? คำตอบคือปัญหาภายในอังกฤษด้านเศรษฐกิจ ศาสนา และการปกครอง

ปัญหาทางเศรษฐกิจ สภาพเศรษฐกิจในอังกฤษผลักดันให้คนอังกฤษบางกลุ่มต้องการเดินทางมาอเมริกาเหนือ เริ่มด้วยชาวอังกฤษไม่มีที่ทำการเพาะปลูก เหตุเพราะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในอังกฤษ เดิมนั้นชาวอังกฤษส่วนใหญ่เข้าที่นาขุนนางทำการเพาะปลูก แต่นับจากกลางศตวรรษที่ 16 เป็นต้นมา ขุนนางเจ้าของที่ดินพอใจใช้ที่เพื่อการเลี้ยงแกะ เพราะขนแกะขายทำรายได้ดีกว่าการเก็บค่าเช่าที่นา เป็นเมล็ดข้าว ชาวนาที่เข้าที่นาถูกสั่งให้ออกจากที่นา ไม่มีที่ทำกิน จำต้องเดินทางมาในเมือง เพื่อหางานทำ ถ้าหางานทำไม่ได้ก็ต้องกลายเป็นขอทานหรือขโมย บางคนถูกจับเป็นนักโทษ ชีวิตลำบากไร้ที่อยู่อาศัย ไม่มีงานทำ ไม่มีรายได้ เป็นปัญหาสังคม การยอมเป็นชาวอาณานิคมอพยพมาทวีปอเมริกาเป็นวิถีทางเลือกที่ดีที่สุด ชาวนาผู้ยากจนหวังมีที่ดินเป็นของตนเองและมีชีวิตที่ดีกว่าอยู่ในอังกฤษ เมื่อมาถึงอเมริกาเหนือได้ทำตนเป็นชาวอาณานิคมที่ดีมาก นักแสวงโชคเป็นคนอังกฤษกลุ่มที่สองที่มุ่งมาอเมริกาหวังร่ำรวยในเวลาสั้น ด้วยการมุ่งค้นหาทองคำ เพราะได้ยินคำบอกเล่าว่าสเปนขุดทองคำได้มากจากอเมริกา และบรรทุกทองคำนำกลับสเปนและเคยดูแลครที่โรงละครในกรุงลอนดอน ตัวละครที่เป็นอินเดียนพูดถึงความมั่งคั่งของอเมริกาว่ากะทะทำจากทองคำ โชคล่ามนักโทษก็ทำด้วยทองคำ คำพูดนี้มีส่วนผลักดันอย่างมากให้นักแสวงโชคต้องการมาอเมริกา นักแสวงโชคไม่ต้องการเป็นชาวอาณานิคมถาวร แต่ต้องการเพียงแสวงหาทองคำกลับอังกฤษ นักแสวงโชคจัดเป็นชาวอาณานิคมที่ไม่สู้จะดีนัก พ่อค้าอังกฤษเป็นคณอังกฤษกลุ่มที่สามที่ต้องการมาอเมริกาเหนือเพื่อทำการค้ากับอินเดียน เรือสินค้าอังกฤษที่เข้าทำการค้าได้แลกเปลี่ยนขนสัตว์ของอินเดียนกับของใช้และเครื่องประดับเช่น มีด ภาตม้น้ำ ลูกบิดแก้ว ฯลฯ พ่อค้าหวังร่ำรวยจากการค้ากับอินเดียนแม้ร่ำรวยช้าแต่มั่นคง คนอังกฤษที่เป็นชายเป็นชาวอาณานิคมกลุ่มที่สี่ที่มาอเมริกาด้วยใจรักการเผชิญภัย ต้องการเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ให้ต่างจากเดิม เพราะเบื่้อต่อการปกครองและกฎระเบียบในอังกฤษ ต้องการมีชีวิตตามวิถีทางที่ต้องการคือ เสรีภาพ ชาวอาณานิคมกลุ่มที่สี่นี้ เมื่อมาอเมริกาก็กลายเป็นผู้บุกเบิก

(Pioneers) สร้างสรรอารยธรรมอเมริกันในเวลาต่อมา

ปัญหาศาสนา² ความผันผวนเปลี่ยนแปลงทางศาสนาในอังกฤษเริ่มในต้นศตวรรษที่ 16 ทำให้คนอังกฤษวางตนลำบาก เบื้องหน้าย ต้องเปลี่ยนนิกายในคริสต์ศาสนาตามประมุขอังกฤษ และต้องการเสรีภาพทางศาสนา เดิมนั้นอังกฤษยึดมั่นในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก ครั้นใน สมัยพระเจ้าเฮนรีที่ 8 (Henry VIII 1491 - 1547) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1509-1547 อภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงแคเธอรีนแห่งสเปน (Catherine of Aragon) มีพระราชธิดาคือ เจ้าหญิงแมรี (Mary or Mary Tudor) พระเจ้าเฮนรีที่ 8 ต้องการมีราชโอรสและต้องการอภิเษกสมรสใหม่กับแอน โบลีน (Anne Boleyn) แต่สันตปาปาคริสต์ที่ 7 (Clement VII 1523-1534) แห่งกรุงโรมปฏิเสธการหย่าร้างและการอภิเษกสมรสใหม่ ทำให้พระเจ้าเฮนรีที่ 8 ไม่พอใจ เปลี่ยนศาสนาอังกฤษจากนิกายโรมันคาทอลิกเป็นนิกายโปรเตสแตนต์ในนิกายย่อย ชื่อนิกายแองกลิกัน (Anglican Church or Church of England) ทั้งกำหนดให้คนอังกฤษยึดมั่นในนิกาย ตามกษัตริย์อังกฤษ คนอังกฤษผู้เคร่งครัดในนิกายโปรเตสแตนต์ที่ไม่ยอมยึดมั่นในนิกายแองกลิกัน เรียกตนเองว่าพวกดิซเซนเทอร์ (Dissenters) ถูกปราบปรามพร้อมกับคนอังกฤษในนิกายอื่น ๆ ดิซเซนเทอร์ที่เด่นมี 2 กลุ่มคือ พวกพิวกริม (Pilgrims) ยึดมั่นในคำสอนในพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัด และพิวริตัน (Puritans) ต้องการเพียงให้ศาสนาบริสุทธิ์ ละลดพิธีกรรมที่ไม่จำเป็นลง การปราบปรามคนอังกฤษต่างนิกาย ลดความตึงเครียดลงในสมัยพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 8 (Edward VIII 1537-1553) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1547-1553 ทรงเป็นราชโอรสของพระเจ้าเฮนรีที่ 8 กับเจน ซีมัวร์ มเหสีคนที่สาม (Jane Seymour) ปัญหาศาสนาในอังกฤษทวีความรุนแรงขึ้นอีกครั้งเมื่อพระนางแมรี (Mary I or Mary Tudor 1516-1558) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1553-1558 พระนางแมรีเติบโตที่สเปน ดินแดนซึ่งเคร่งครัดในนิกายโรมันคาทอลิก เมื่อมาเป็นกษัตริย์อังกฤษทรงต้องการเปลี่ยนศาสนาของอังกฤษจากนิกายแองกลิกันเป็นนิกายโรมันคาทอลิก การปฏิเสธหมายถึงการต้องถูกจับกุม หรืออาจถูกฆ่า คนอังกฤษเป็นจำนวนมากต้องถูกฆ่าเพราะไม่ยอมยึดมั่นในนิกายโรมันคาทอลิก ทำให้พระนางแมรีได้รับสมญานามว่า แมรีผู้กระหายเลือด (Bloody Mary) ความตึงเครียดทางศาสนาค่อยหมดไปเมื่อพระนางอะลิซาเบธที่ 1 (Elizabeth I 1533-1603) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1558-1603 พระนางเป็นพระราชธิดาของพระเจ้าเฮนรีที่ 8 กับแอน โบลีน มเหสีคนที่สอง พระนางอะลิซาเบธเติบโตในอังกฤษยึดมั่น

ในนิกายแองกลิกัน แต่อย่างไรก็ตามคนอังกฤษในนิกายอื่น ๆ ก็ยังต้องการเสรีภาพทางศาสนา ปัญหาศาสนาในอังกฤษทวีความรุนแรงขึ้นอีกครั้ง เมื่อพระเจ้าเจมส์ที่ 1 (James I 1566-1625) อดีตคือพระเจ้าเจมส์ที่ 6 แห่งสกอตได้รับการทูลเชิญจากรัฐสภาอังกฤษให้มาปกครองอังกฤษ ระหว่างปี 1603-1625 เป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์สจวร์ต (Stuart) พระองค์ยึดมั่นในนิกายโรมันคาทอลิก ทรงต้องการเปลี่ยนศาสนาของอังกฤษจากนิกายแองกลิกันเป็นนิกายโรมันคาทอลิก ด้วยปัญหาศาสนาดังกล่าวมานี้ทำให้นักอังกฤษจำนวนมากมักถูกลงโทษและต้องการเดินทางมาโลกใหม่เพื่อการมีเสรีภาพทางศาสนา อันมีผลทำให้เกิดการก่อตั้งแมสซาชูเซตส์ โรดไอแลนด์ คอนเนคติกัต นิวแฮมป์เชียร์ เพนซิลวาเนีย และแมรีแลนด์

ปัญหาการปกครอง³ ความขัดแย้งระหว่างกษัตริย์อังกฤษกับรัฐสภาคือสาเหตุแห่ง

ปัญหาการปกครองในอังกฤษ ปัญหาการปกครองเกิดขึ้นภายหลังการสิ้นพระชนม์ของพระนางอะลิซาเบธที่ 1 ในปี 1603 อังกฤษตกอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์สจวร์ต นำโดยพระเจ้าเจมส์ที่ 1 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ทรงเป็นพระราชโอรสของพระนางแมรี สจวร์ต (Mary Stuart, Queen of Scots) พระนางต่อต้านการปกครองของพระนางอะลิซาเบธที่ 1 และถูกพระนางอะลิซาเบธที่ 1 สั่งประหารชีวิต ภายใต้การปกครองของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 ทรงใช้อำนาจเกินขอบเขตที่รัฐธรรมนูญอังกฤษกำหนดไว้ เพราะทรงมีแนวความคิดว่ากษัตริย์ได้รับมอบอำนาจโดยตรงมาจากพระผู้เป็นเจ้าทุกสิ่งที่กษัตริย์ทำลงไปคือความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทรงทำทุกอย่างตามความพอใจของพระองค์ ทรงใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย ฟุ่มเฟือย และผลักดันให้รัฐสภาออกกฎหมายหลายฉบับเพื่อเรียกเก็บภาษีเพิ่มมากขึ้น รัฐสภาอังกฤษต่อต้านการกระทำของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 นับเป็นการเริ่มต้นความขัดแย้งระหว่างกษัตริย์และรัฐสภา ปัญหาการปกครองทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่อพระเจ้าชาลส์ที่ 1 (Charles I or Charles Stuart 1600 - 1649) ราชโอรสของพระเจ้าเจมส์ที่ 1ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1625-1649 ทรงมั่นใจว่าอำนาจของกษัตริย์มีมากกว่าอำนาจรัฐสภา ในช่วงปี 1629-1642 ทรงไม่ยินยอมให้รัฐสภาเปิดการประชุม ขณะเดียวกันทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติเอง โดยทรงเป็นผู้ออกกฎหมายและคำสั่งทั้งหมด โอลิเวอร์ ครอมเวล (Oliver Cromwell 1599-1658) เป็นนายทหาร นักการเมือง และผู้นำปฏิวัติทำการปฏิวัติ (The Puritan Revolution 1642-1649) อังกฤษในช่วงปี 1649-1660 อยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลครอมเวล คือ โอลิเวอร์ และริชาร์ด (Richard Cromwell

1626-1712) ในฐานะเป็นผู้พิทักษ์ (Lord Protector of the Commonwealth) ความสงบสุขกลับคืนมาเมื่อริชาร์ด ครอมเวลล์เสวยอำนาจ พระเจ้าชาลส์ที่ 2 (Charles II 1630 - 1685) ราชโอรสของพระเจ้าชาลส์ที่ 1 ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1660 - 1685 แม้ไม่มีภารกิจพิชิตหรือกบฏในสมัยพระเจ้าชาลส์ที่ 2 แต่คนอังกฤษก็ไม่สู้จะพอใจนักในรูปแบบการปกครองที่ราชวงศ์สจวร์ตนำมาใช้ในอังกฤษ คือพยายามเพิ่มอำนาจกษัตริย์มากกว่าในครั้งสมัยราชวงศ์ทิวเดอร์ และคนอังกฤษเองไม่มีใครจะยอมรับกษัตริย์ในราชวงศ์สจวร์ตมากนัก เพราะขมขื่นต่อการกระทำของพระองค์ คนอังกฤษส่วนใหญ่ต้องการเลี่ยงปัญหาความขัดแย้ง ต้องการเสรีภาพทางการปกครอง ต้องการให้คณะผู้ปกครองเคารพในสิทธิของประชาชน และต้องการให้ทุกฝ่ายใช้อำนาจในขอบเขต ทวีปอเมริกาเหมาะสมที่สุดเพื่อการแสวงหาเสรีภาพดังกล่าว

1.3 อังกฤษเรียนรู้ข้อผิดพลาดการตั้งอาณานิคมช่วงปี 1583 - 1588 และเร่งแก้ไขเพื่อบรรลุเป้าหมายในการก่อตั้งอาณานิคม ความผิดพลาดของการก่อตั้งอาณานิคมครั้งปี 1583 ภายใต้การนำของ เซอร์ ฮัมฟรี กิลเบิร์ต และช่วงปี 1585-157 ภายใต้การนำของเซอร์ วอลเทอร์ ราลีย์ อังกฤษได้เรียนรู้ว่า เป็นการยากและเป็นงานใหญ่ที่จะจัดตั้งอาณานิคมภายใต้การดำเนินการโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพียงลำพัง แต่รัฐบาลอังกฤษในต้นศตวรรษที่ 17 ยังไม่สนใจที่จะดำเนินการจัดตั้งอาณานิคมเอง รัฐบาลอังกฤษพอใจและยินดีที่จะอนุมัติมอบอำนาจเพื่อการจัดตั้งอาณานิคมแก่บริษัทเอกชน

1.4 กษัตริย์อังกฤษให้การสนับสนุนบริษัทเอกชนดำเนินการจัดตั้งอาณานิคมอังกฤษในอเมริกาเหนือ ทั้งนี้การจัดตั้งอาณานิคมอังกฤษในอเมริกาเหนือเป็นผลสำเร็จในสมัยพระเจ้าเจมส์ที่ 1 โดยในปี 1606 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 มอบกฎบัตร (Charter) แก่บริษัทเอกชน ภายใต้กฎบัตรกำหนดให้บริษัทเอกชนมีสิทธิเหนือดินแดนที่ได้รับมอบด้านการค้าและการปกครอง สิทธิของชาวอาณานิคมคงเท่าเทียมกับสิทธิของคนอังกฤษที่หมู่เกาะอังกฤษ บริษัทลอนดอน (The London Company) มีสิทธิเหนือดินแดนระหว่างเส้นรุ้ง (latitude) 34°-38° บริษัทพลีมัธ (The Plymouth Company) มีสิทธิเหนือดินแดนระหว่างเส้นรุ้ง 41°-45° ดินแดนระหว่างเส้นรุ้ง 38°-41° เปิดกว้างเพิ่มแก่บริษัททั้งสองหากสามารถเข้าดำเนินการได้⁴

1.5 บริษัทเอกชนที่ได้รับมอบกฎบัตร ดำเนินการก่อตั้งอาณานิคมอย่างจริงจัง เริ่มด้วยความพยายามก่อตั้งอาณานิคมของบริษัทพลีมัธเริ่มในปี 1606 แม้จะต้องล้มเหลวในขั้นปลาย

กล่าวคือ ในปี 1606 คณะผู้สำรวจของบริษัทพลีมัธชุดแรกจากอังกฤษมุ่งมายังอเมริกาและต้องถูกสเปนจับกุมระหว่างการเดินทางในมหาสมุทรแอตแลนติก ความพยายามครั้งที่สองมีขึ้นในปี 1607 โดยสามารถเข้าตั้งมั่นได้บนลุ่มแม่น้ำเคนเนเบค ในเมน (Kennebec River) แต่เพราะอากาศหนาวเย็น และผู้อพยพไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ ในปี 1608 ชาวอาณานิคมตัดสินใจเดินทางกลับอังกฤษ และบริษัทพลีมัธเลิกล้มความคิดเพื่อการก่อตั้งอาณานิคมในอเมริกาเหนือโดยสิ้นเชิงนับแต่นั้นมา⁵

ในความพยายามก่อตั้งอาณานิคมของบริษัทลอนดอน ผลปรากฏว่าประสบความสำเร็จสามารถก่อตั้งอาณานิคมได้ในปี 1607 ที่เจมส์ทาวน์ ในเวอร์จิเนีย

2. การก่อตั้งอาณานิคมเจมส์ทาวน์ ในปี 1607⁶

บริษัทลอนดอนเรียนรู้ข้อผิดพลาดในการก่อตั้งอาณานิคมของเซอร์วอเทอร์ ราเลย์ โดยเฉพาะไม่ต้องการให้ผู้อพยพต้องเผชิญปัญหาความอดอยากหัวโอยจนตายเพราะขาดเสบียง 6 พฤษภาคม 1607 กองเรือสามลำคือ ซูซาน คอนสแตน (Susan Constant) ก็อด สปีด (God Speed) และดิซคัฟเวอรี (Discovery) พร้อมเสบียง อุปกรณ์ของใช้ เมล็ดพืช และผู้อพยพที่ต้องการสร้างฐานใหม่ที่เป็นชายฉกรรจ์ 100 คนมาถึงอเมริกาเหนือ 24 พฤษภาคม 1607 ผู้อพยพรุ่นแรกมาถึงพื้นที่ที่เป็นเวอร์จิเนีย (Virginia) เรียกแม่น้ำที่พบว่า แม่น้ำเจมส์ (James River) เพื่อเป็นเกียรติแก่พระเจ้าเจมส์ที่ 1 และเรียกพื้นที่ที่เข้าตั้งมั่นว่า เจมส์ทาวน์ (Jamestown) นับเป็นการตั้งมั่นถาวรแห่งแรกของอังกฤษในอเมริกาเหนือ พื้นที่เป็นที่ต่ำ น้ำขังและไม่มีที่หลบศัตรู เนื่องจากใกล้อ่าวเชสซาพีค (Chesapeake Bay) จึงมีอาหารทะเลอุดมสมบูรณ์ เช่น ปลา กุ้ง ปู และหอย ในป่ามีไม้กึ่งวงและกวาง ดินอุดมเหมาะแก่การเพาะปลูก

ที่เจมส์ทาวน์ ชาวอาณานิคมกลุ่มนักแสวงโชคขอแยกตัวออกจากการดูแลของบริษัทเพื่อค้นหาทองคำ ชาวอาณานิคมส่วนที่เหลือยังไม่รู้จักปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม และทั้งไม่มีใครคิดปลูกพืชที่บริษัทจัดหาเมล็ดให้ เพราะต้องเผชิญปัญหาภัยขาดแคลนอาหารและอากาศที่หนาวเย็นในฤดูหนาว 1607 มีชาวอาณานิคมเหลือรอดเพียง 40 คนในฤดูใบไม้ผลิ 1608 ช่วงปี 1608 - 1609 เจมส์ทาวน์อยู่ภายใต้การนำของจอห์น สมิธ (John Smith) สมิธผลักดันให้ชาวอาณานิคมปลูกพืช เช่น ข้าวโพด

และเลี้ยงสัตว์ เช่น หมู สุนัข และ ช่อมแซมที่พักอาศัยเพื่อการอยู่อาศัยของชาวอาณานิคม สมัยเองทำ
คนเป็นมิตรกับอินเดียที่ตั้งมั่นรายรอบเมืองเจมส์ทาวน์

ฤดูใบไม้ผลิ 1608 มีเรือ 2 ลำ จากอังกฤษพร้อมเสบียงและผู้อพยพรุ่นสองมาถึง
เจมส์ทาวน์ ฤดูหนาวปี 1608 เป็นฤดูหนาวที่สองที่ชาวอาณานิคมต้องเผชิญอากาศที่หนาวเย็นและ
หลายคนล้มตายลง ฤดูใบไม้ผลิ 1609 เรืออังกฤษนำผู้อพยพรุ่นสามกลุ่มใหญ่มาถึงเจมส์ทาวน์ สมัย
ซึ่งบาดเจ็บตัดสินใจเดินทางกลับอังกฤษในกลางปี 1609 เพราะขาดสมิททำให้ฤดูหนาวที่สามปี
1609 ได้ชื่อว่าเป็นช่วงเวลาที่ทารุณที่สุด (The Starving Time) เพราะต้องเผชิญกับอากาศ
ที่หนาวเย็น อินเดียโจมตี ขาดเสบียงอาหาร และชาวอาณานิคมล้มตายมาก เมื่อฤดูใบไม้ผลิ
1610 มาถึง ชาวอาณานิคมที่เหลือรอดเตรียมการจะทิ้งเจมส์ทาวน์หาที่อยู่ใหม่ แต่พอดีกับมีเรือ
อังกฤษพร้อมเสบียงอาหารและผู้อพยพรุ่นสี่เข้าเทียบท่าเจมส์ทาวน์

ในปี 1609 บริษัทลอนดอน เปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทเวอร์จิเนีย (The Virginia
Company) คณะผู้บริหารของบริษัทเวอร์จิเนียระมัดระวังมากในการเลือกส่งชาวอาณานิคมมา
เจมส์ทาวน์ นอกจากจะคัดเลือกชายฉกรรจ์ผู้มีความสามารถในการทำงานและทำเกษตรกรรมได้
แล้ว ยังจัดส่งสตรีมาคอยดูแลที่พักอาศัยแก่ชาวอาณานิคมซึ่งส่วนใหญ่เป็นชายอีกด้วย ชาวอาณานิคม
เจมส์ทาวน์ไม่เคยค้นพบทองคำ แต่ที่เจมส์ทาวน์มีของมีค่าเป็นที่ต้องการอย่างมากของยุโรปคือใบ
ยาสูบ โดยในปี 1612 จอห์น รูลฟ (John Rolfe) หนึ่งในชาวอาณานิคมเจมส์ทาวน์นำพันธุ์ใบ
ยาสูบของอินเดียเข้ามาปลูกในเจมส์ทาวน์ ใบยาสูบเป็นสินค้าออกทำรายได้ดีให้แก่เจมส์ทาวน์
ในปี 1614 รูลฟ แต่งงานกับโพคาฮอนทัส (Pocahontas) ลูกสาวของพาวฮาตัน (Powhatan)
หัวหน้าเผ่าอินเดียที่อยู่ล้อมรอบเจมส์ทาวน์ ความสงบสุขและสันติสุขระหว่างอินเดียนกับชาวอาณานิคม
เจมส์ทาวน์มีขึ้นเป็นเวลายาวนาน ในปี 1619 เกิดเหตุการณ์สำคัญ 3 ประการที่เจมส์ทาวน์ คือ

1. มีแรงงานผิวดำรุ่นแรกในอาณานิคม ในปี 1619 ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่ได้รับ
อนุญาตจากบริษัทเวอร์จิเนียให้ถือครองที่ดิน ทำให้พื้นที่เจมส์ทาวน์ถูกถากถางกว้างออกไปเพื่อ
เตรียมปลูกยาสูบเป็นแปลงใหญ่ แต่ต้องเผชิญปัญหาขาดแคลนแรงงานพอดีกับในปี 1619 นี้เช่นกัน
ที่พ่อค้าชั้นนำคนผิวดำหรือนิโกรจากแอฟริกาจำนวน 20 คนมาให้เป็นแรงงานในไร่ยาสูบ นิโกร
20 คนนี้เป็นคนผิวดำรุ่นแรกในอาณานิคมอังกฤษ มีสภาพเป็นคนงานหรือคนรับใช้ที่มีสัญญาผูกมัด

(indentured servants) โดยเมื่อครบกำหนดเวลาการทำงานตามสัญญาจะมีอิสระ แต่คนผิวดำรุ่นหลัง ๆ มีสภาพเป็นทาส

2. มีการสมรสหมู่ 60 คู่ ก่อนปี 1619 สตรีที่เจมส์ทาวน์เป็นหญิงที่มีสามีแล้วหรือเป็นหญิงรับใช้ที่มีสัญญาผูกมัด เพื่อพัฒนาชีวิตครอบครัวในเจมส์ทาวน์ ในปี 1619 บริษัทเวอร์จิเนียส่งหญิงโสด 60 คนมาเจมส์ทาวน์เพื่อให้หญิงเลือกเป็นภรรยาชายโสดในอาณานิคม ด้วยวิธีนี้นับเป็นการช่วยเพิ่มจำนวนชาวอาณานิคมอีกวิธีหนึ่ง

3. มีการประชุมสภาเป็นครั้งแรกในอเมริกาในปี 1619 เพราะมีการเพิ่มมากขึ้นของชาวอาณานิคม ทำให้เกิดชุมชนเรียงรายตามลุ่มแม่น้ำเจมส์ ชาวอาณานิคมเรียกกันที่อยู่อาศัยอย่างเป็นทางการว่า อาณานิคมเวอร์จิเนีย (The Virginia Colony) เพื่อเป็นเกียรติแก่พระนางอะลิซาเบธที่ 1 (The Virgin Queen) เจมส์ทาวน์ได้รับการยอมรับว่าเป็นเมืองถาวรแห่งแรกของอังกฤษในอเมริกา เป็นเมืองหลวงแห่งแรกของเวอร์จิเนีย และเป็นที่ประชุมสภาแห่งแรกของชาวอาณานิคมเพื่อร่างกฎระเบียบบังคับในเวอร์จิเนีย นับจากปี 1607 ชาวอาณานิคมถูกปกครองโดยเจ้าหน้าที่ของบริษัทเวอร์จิเนียตามกฎหมายที่พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ให้กับบริษัท แต่ชาวอาณานิคมมาอเมริกาเพราะต้องการเสรีภาพทางการปกครอง ต้องการให้บริษัทเวอร์จิเนียรับรู้ความต้องการของชาวอาณานิคม และชาวอาณานิคมเองต้องการร่วมปกครองเวอร์จิเนียกับบริษัท การประชุมสภาอาณานิคม (The House of Burgesses or The General Assembly of Virginia) มีขึ้นเป็นครั้งแรกในอเมริกาที่เจมส์ทาวน์ในเดือนสิงหาคม 1619 ผู้เข้าร่วมประชุมเป็นตัวแทนชาวอาณานิคม (Burgesses) จำนวน 22 คน ที่ได้รับเลือกโดยชาวอาณานิคมจาก 11 ชุมชนบนลุ่มแม่น้ำเจมส์ ร่วมด้วยกับตัวแทนเจ้าหน้าที่ของบริษัทเวอร์จิเนีย นำโดยจอร์จ ยาร์ดลีย์ (George Yardley) ทั้งสองฝ่ายประชุมร่วมกันเพื่อร่างกฎข้อบังคับของอาณานิคมเวอร์จิเนียและการประชุมเป็นไปด้วยดี

ในปี 1620 ulyasubทำรายไต้ค้แก่เวอร์จิเนีย และเวอร์จิเนียเติบโตอย่างรวดเร็ว พระเจ้าเจมส์ที่ 1 เกรงว่าบริษัทเวอร์จิเนียอาจดูแลชาวอาณานิคมได้ไม่ดีเพราะการเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วของชาวอาณานิคมและการลอบโจมตีบ่อยครั้งของอินเดียน ทั้งทรงเกรงว่าเจ้าหน้าที่ของบริษัทเวอร์จิเนียอาจกดขี่ข่มเหงชาวอาณานิคม และอาจแข่งขันทำการค้าulyasubกับรัฐบาลอังกฤษ ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ในปี 1624 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ยกเลิกกฎบัตรที่ให้แก่บริษัทเวอร์จิเนีย นำเวอร์จิเนียมาไว้ภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษ (The Royal Colony) พระเจ้า

เจมส์ที่ 1 ส่งข้าหลวง (Governor) มาปกครองในนามกษัตริย์อังกฤษ ข้าหลวงมีคณะที่ปรึกษา (Council) ร่วมในการปกครองอาณานิคม ขณะเดียวกันพระเจ้าเจมส์ที่ 1 คงยอมรับในบทบาทของสภาอาณานิคม กล่าวได้ว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้การตั้งมั่นที่เจมส์ทาวน์เป็นผลสำเร็จได้เพราะชาวอาณานิคมเรียนรู้การผลิตอาหารเอง และชีวิตครอบครัวที่มีการพัฒนาขึ้นภายหลังสตรีเข้าตั้งมั่นในอาณานิคม

3. การก่อตั้งอาณานิคมอังกฤษอีก 12 อาณานิคม

อาณานิคมอังกฤษในอเมริกาเหนือมี 13 อาณานิคม การตั้งมั่นมีในช่วงปี 1607-1733 ทั้ง 13 อาณานิคมตั้งขนานกับมหาสมุทรแอตแลนติกทอดจากแคนาดาของฝรั่งเศสเรื่อยลงมาทางใต้ถึงฟลอริดาของสเปน 13 อาณานิคมจัดแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ

3.1 อาณานิคมตอนเหนือ หรืออาณานิคมนิวอิงแลนด์ (The Northern Colonies or The New England Colonies) มี 4 อาณานิคม คือ แมสซาชูเซตส์ โรดไอแลนด์ คอนเนคติกัต และนิวแฮมป์เชียร์

3.2 อาณานิคมตอนกลาง (The Middle Colonies) มี 4 อาณานิคมคือ นิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ เพนซิลวาเนีย และเดลาแวร์

3.3 อาณานิคมตอนใต้ (The Southern Colonies) มี 5 อาณานิคม คือเวอร์จิเนีย แมรีแลนด์ คาร์โรไลนาเหนือ คาร์โรไลนาใต้ และจอร์เจีย

3.1 อาณานิคมตอนเหนือหรืออาณานิคมนิวอิงแลนด์: แมสซาชูเซตส์ - พิวกริมก่อตั้งเมืองพลีมัธในปี 1620⁷

ภายหลังการก่อตั้งเจมส์ทาวน์ในปี 1607 มีอาณานิคมเกิดขึ้นทางเหนือคือ อาณานิคมพลีมัธ (Plymouth Colony) ก่อตั้งโดยกลุ่มชายหญิงพิวกริม เดินทางมาอเมริกาโดยเรือเมย์ فلاเวอร์ (Mayflower) ถิ่นเดิมของพิวกริมคือเมืองสครูโบ (Scrooby) ทางตอนเหนือของอังกฤษ พิวกริมยากจน เศรษฐกิจไม่เด่นนักในสังคมอังกฤษ มักประชุมกันบ่อยเพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนาจนบางครั้งเจ้าหน้าที่อังกฤษต้องทำลายการประชุมทางศาสนาของพิวกริม พิวกริมต้องการเสรีภาพทางศาสนา ในปี 1609 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 อนุญาตให้พิวกริมเข้าตั้งมั่นที่เมืองไลเดน (Leyden) ในฮอลแลนด์ ดัชนีต้อนรับการมาของพิวกริม และไม่แทรกแซงการประชุม

พิธีกรรมทางศาสนาของพิวกริม แต่ชีวิตในฮอลแลนด์ยากลำบาก อาหารราคาแพง ค่าจ้างแรงงานต่ำ เด็กพิวกริมเติบโตขึ้นมาท่ามกลางวัฒนธรรมและภาษาคัช เพราะพิวกริมไม่พอใจสภาพความเป็นอยู่ที่ไหลเดน ทำให้พิวกริมคิดว่าควรมาอเมริกา เพื่อเสรีภาพทางศาสนา และ เด็กพิวกริมจะได้มีชีวิตที่ดีก้าวหน้าทั้งคงสามารถรักษาความเป็นอังกฤษอยู่ได้ต่อไป พิวกริมมุ่ง เข้าตั้งมั่นที่เจมส์ทาวน์ของบริษัทเวอร์จิเนีย

16 กันยายน 1620 เรือเมย์ฟลาเวอร์พร้อมพิวกริมประมาณ 100 คน ออกจากท่าพลีมัธในอังกฤษมุ่งสู่เจมส์ทาวน์ เรือถูกพายุพัดห่างจากเจมส์ทาวน์ขึ้นไปทางเหนือ 21 พฤศจิกายน 1620 เรือเมย์ฟลาเวอร์ทอดสมอบริเวณท่าเรือปัจจุบันคือพรินทาวน์ (Provincetown) ก่อนลงจากเรือเพื่อสำรวจพื้นที่ พิวกริมได้ร่วมกันกำหนดรูปแบบการปกครองที่เสมอภาคเท่าเทียมกัน (The Mayflower Compact) ธันวาคม 1620 พิวกริมตัดสินใจนำเรือเมย์ฟลาเวอร์ข้ามอ่าวเคพคอด (Cape Cod Bay) เข้าตั้งมั่นที่พลีมัธในวันที่ 26 ธันวาคม 1620 อันเป็นการเริ่มต้นการจัดตั้งอาณานิคมพลีมัธ พิวกริมเลือกจอห์น คาร์เวอร์ (John Carver) เป็นข้าหลวงวิลเลียม บรูสเตอร์ (William Brewster) เป็นผู้นำทางศาสนา และไมล์ สแตนดิช (Miles Standish) เป็นผู้นำการทหารของอาณานิคมพลีมัธ ฤดูหนาว 1620 พิวกริมต้องทนทุกข์ทรมานเพราะอากาศที่หนาวเยือกเย็น อดอยากขาดแคลนอาหาร และขาดแคลนที่พักอาศัย แต่โชคดีที่ไม่ถูกอินเดียโจมตี ฤดูใบไม้ผลิ 1621 มีพิวกริมเหลือรอดเพียงครั้งเดียว 5 เมษายน 1620 เรือเมย์ฟลาเวอร์แล่นกลับอังกฤษ

เซมิเซท (Samoset) เป็นอินเดียนที่ทำตนเป็นมิตรกับพิวกริมและนำหัวหน้าคือแมสซาซอย (Massasoit) มาทำไมตรีกับพิวกริมสันติภาพมีสืบต่อยาวนานต่อมาอีก 40 ปี สควอนโท (Squanto) เป็นอินเดียนมิตรของพิวกริมอีกคนหนึ่งที่สอนพิวกริมปลูกข้าวโพด ล่าสัตว์ จับปลา ตกและย่างปลาเก็บไว้เป็นเสบียงในฤดูหนาว 1621

เพราะพิวกริมทำงานหนักมาตลอดปี 1622 พิวกริมสำนึกในพระคุณของพระเจ้าเป็นเจ้าตั้งมั่นในฤดูใบไม้ร่วง 1622 วิลเลียม แบริดฟอร์ด (William Bradford) ข้าหลวงสืบต่อจากจอห์น คาร์เวอร์ จัดวันขอบคุณพระเจ้า (Thanksgiving Day) นับเป็นวันขอบคุณพระเจ้าครั้งแรกในอเมริกาเหนือ

แมสซาชูเซตส์-พริตันก่อตั้งอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ในปี 1630^๘

พริตันเป็นคณอังกฤษอีกกลุ่มหนึ่งที่แสวงหาเสรีภาพทางศาสนาในอเมริกา กันยายน 1628 จอห์น เอนดิคอต (John Endicott) เป็นพริตันนำพวกเข้าตั้งมั่นที่เมืองซาเล็ม (Salem) ขณะเดียวกันในอังกฤษภายใต้การนำของจอห์น วินทรอป (John Winthrop) ได้จัดตั้งบริษัทแมสซาชูเซตส์เบย์ (The Massachusetts Bay Company) มุ่งอพยพพริตันมาอเมริกา ในปี 1629 พระเจ้าชาลส์ที่ 1 มอบกฎบัตรแก่บริษัทแมสซาชูเซตส์เบย์เพื่อการยึดครองดินแดนแมสซาชูเซตส์โดยรัฐบาลอังกฤษไม่เข้าแทรกแซง มิถุนายน 1630 จอห์น วินทรอปนำกองเรือ 11 ลำพร้อมเสบียงอาหาร ของใช้ และพริตันประมาณ 1000 คนมาอเมริกาเข้าตั้งมั่นที่บอสตัน (Boston) พริตันเรียกอาณานิคมของตนว่าอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ (The Massachusetts Bay Colony) จอห์น วินทรอปเป็นข้าหลวงคนแรก อาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์นับวันเติบโตอย่างรวดเร็วเพราะรับการอพยพพริตันจากอังกฤษที่หวาดกลัวต่อการลงโทษหากวิจารณ์ภายในเอง กลักรัน สภาพริตัน (Puritan Assembly) ทำหน้าที่จัดระเบียบการปกครองในนามของบริษัทแมสซาชูเซตส์เบย์ สมาชิกของสภาพริตันล้วนเป็นพริตันกฎหมายที่ออกโดยสภาพริตันกำหนดให้สิทธิทางการเมืองเฉพาะแก่พริตันเพราะพริตันต้องการให้อาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์เป็นของพริตันเท่านั้น ด้วยแนวทางการปกครองนี้เป็นการรื้อถอนเสรีภาพทางศาสนาและเสรีภาพทางการเมืองสำหรับคนในนิกายอื่น ๆ ในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ มีชาวอาณานิคมบางกลุ่มไม่พอใจ และแสวงหาเสรีภาพทางศาสนาโดยการแยกตัวออกจากการเป็นชาวอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ จัดตั้งอาณานิคมขึ้นใหม่ เช่น โรดไอแลนด์ คอนเนตทิคัต และนิวแฮมป์เชียร์ในเวลาต่อมา ในปี 1684 พระเจ้าชาลส์ที่ 2 ยกเลิกกฎบัตรที่ให้แก่บริษัทแมสซาชูเซตส์เบย์เพราะชาวอาณานิคมลักลอบทำการค้ากับฝรั่งเศสและสเปน ในช่วงปี 1684-1691 อาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์มีสภาพเป็นอาณานิคมภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษ (The Royal Colony) แต่ในปี 1691 พระเจ้าวิลเลียมที่ 3 มอบกฎบัตรคืนให้แก่บริษัทซึ่งใช้ชื่อสั้น ๆ ว่าบริษัทแมสซาชูเซตส์ทั้งนี้บริษัทแมสซาชูเซตส์มีอำนาจปกครองเหนืออาณานิคมพลีมัธของพิวริตันด้วย อันหมายถึงแมสซาชูเซตส์รวมพื้นที่เป็นหนึ่งในปี 1691

โรด ไอแลนด์-โรเจอร์ วิลเลียมส์ก่อตั้งในปี 1636⁹

พuritans ในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์มาอเมริกาเพื่อแสวงหาเสรีภาพทางศาสนา แต่ Puritans ไม่ต้องการให้เสรีภาพใด ๆ แก่ชาวอาณานิคมใหม่ที่ยึดมั่นต่างนิกายกับพวกตน อันเป็นเหตุให้เกิดการเพิ่มขึ้นของอาณานิคมนิวอิงแลนด์ เช่น อาณานิคมโรด ไอแลนด์ ก่อตั้งขึ้นในปี 1636 โดยโรเจอร์ วิลเลียมส์ (Roger Williams)

โรเจอร์ วิลเลียมส์มาบอสตันในปี 1631 วิลเลียมส์ไม่ชอบการกระทำของ Puritans ที่รื้อถอนเสรีภาพทางศาสนาและสิทธิการปกครองของชาวอาณานิคมที่มีใช้ Puritans ขณะเดียวกันวิลเลียมส์ได้วิจารณ์การกระทำที่อยู่ศีลธรรมควบคู่กับการดำเนินพระเจ้าชาลส์ที่ 1 ว่าไม่มีสิทธิมอบที่ดินในอเมริกาแก่บริษัทแมสซาชูเซตส์เบย์ เพราะที่ดินนั้นเป็นของอินเดีย วิธีที่ถูกต่อนั้นพระเจ้าชาลส์ที่ 1 ต้องซื้อที่ดินนั้นจากอินเดียและมอบให้แก่บริษัท เพราะวิลเลียมส์ ทำตนเป็นศัตรูกับ Puritans และพระเจ้าชาลส์ที่ 1 ดังนั้นสภาพ Puritans ตัดสินกำจัดวิลเลียมส์ โดยจะจับกุมวิลเลียมส์ส่งกลับอังกฤษ วิลเลียมส์รู้ว่าถ้าถูกส่งกลับอังกฤษจะต้องถูกฆ่า ดังนั้นในเดือนมกราคม 1636 วิลเลียมส์และพวกตัดสินใจหนีออกจากซาเล็มเข้าอาศัยกับมิตรอินเดียในป่าทางตะวันออกเฉียงใต้ของอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ ต่อมาวิลเลียมส์ได้ขอซื้อดินแดนดังกล่าวจากอินเดียและก่อตั้งเมืองพรอวิเดนซ์ (Providence) ในเดือนมิถุนายน 1636 อันเป็นการเริ่มก่อตั้งอาณานิคมโรด ไอแลนด์ (Rhode Island Colony)

ปัญหาศาสนาในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ ไม่เพียงเกิดกับวิลเลียมส์แต่ยังเกิดกับชาวอาณานิคมกลุ่มอื่น ๆ ที่กล้าแสดงแนวความคิดต่อต้าน Puritans ชาวอาณานิคมเหล่านี้ต้องออกจากอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์เข้าตั้งมั่นในดินแดนทางตะวันออกเฉียงใต้เช่นวิลเลียมส์ อันได้แก่ แอน ฮัตชินสันและพวก (Anne Hutchinson) เข้าตั้งมั่นที่พอร์ทsmouth (Porthmouth) วิลเลียมส์คืออดดิงตันและพวก (William Coddington) เข้าตั้งมั่นที่นาพอร์ท (Newport) ซามูเอล กอร์ตันและพวก (Samuel Gorton) เข้าตั้งมั่นที่วอริค (Warwick) โรเจอร์ วิลเลียมส์ ต้องการให้ 4 ชุมชนรวมกัน ในปี 1643 วิลเลียมส์เดินทางกลับอังกฤษทูลขอกฎบัตรต่อพระเจ้าชาลส์ที่ 1 ในปี 1644 เมื่อได้รับกฎบัตรถือครองดินแดนโรด ไอแลนด์ทั้งหมดจึงเดินทางกลับอเมริกาเหนือ การรวมของ 4 ชุมชนคือ พรอวิเดนซ์ พอร์ทsmouth นิวพอร์ท และวอริคมีขึ้นในปี 1647 โรด ไอแลนด์เติบโตและมั่งคั่งเพราะชาวอาณานิคมทำเกษตรกรรมเป็นแปลงขนาดใหญ่ พร้อมเลี้ยงวัว ม้า และ

เกาะ นิวพอร์ตเป็นเมืองสำคัญของ โรด ไอแลนด์ พ่อค้ามั่งคั่งเพราะค้าทาสและค้าเหล้าถึง แอฟริกา โรเจอร์ วิลเลียมส์เองเชื่อในเสรีภาพทางศาสนา เปิดโรด ไอแลนด์ต้อนรับทุกคน ทำให้โรด ไอแลนด์เป็นอาณานิคมแห่งแรกที่ทำให้เสรีภาพทางศาสนาโดยแท้จริง

คอนเนคติกัต - โทมัส ฮูเคอร์ก่อตั้งในปี 1636¹⁰

เพราะคณะผู้ปกครองอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ริตรอนเสรีภาพทางการปกครอง และศาสนาของชาวอาณานิคมที่ไม่ใช่พรีตัน นอกจากโรเจอร์ วิลเลียมส์จะก่อตั้ง โรด ไอแลนด์ เริ่มที่โพรวีเด้นในปี 1636 ในปี 1633 ได้มีชาวอาณานิคมจากแมสซาชูเซตส์เบย์บางกลุ่มได้เข้า ตั้งถิ่นฐานพื้นที่ทางตอนใต้ของอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ก่อตั้ง เมืองวินซอร์ (Windsor) ฮาตฟอร์ด (Hartford) และ เว็ทเทอร์ฟีลด์ (Wethersfield) ในปี 1636 ที่ฮาตฟอร์ดภายใต้การนำของ โทมัส ฮูเคอร์ (Thomas Hooker) รวม 3 ชุมชนนี้เข้าด้วยกัน ก่อตั้งเป็นอาณานิคมคอนเนคติกัต (Connecticut Colony) ในปี 1639 ฮูเคอร์เขียนแนวทางการปกครองอาณานิคมคอนเนคติกัต โดยยึดมั่นในความต้องการของชาวอาณานิคมเป็นประการสำคัญ (The Fundamental Orders of Connecticut or The First Written Constitution)

ในปี 1638 นิวเฮเวน (New Heaven) ก่อตั้งขึ้นโดยพรีตันและมีฐานะ เป็นอาณานิคมอิสระในพื้นที่อาณานิคมคอนเนคติกัต ในปี 1643 ชุมชนน้อยใหญ่รอบนิวเฮเวนได้ เขารวมกับนิวเฮเวน เกิดเป็นอาณานิคมนิวเฮเวน (New Heaven Colony) ทำให้พื้นที่อาณานิคมคอนเนคติกัตประกอบด้วย 2 อาณานิคมย่อยคือ อาณานิคมคอนเนคติกัต และอาณานิคมนิวเฮเวน เพื่อแก้ไขปัญหา จอห์น วินทรอป จูเนียร์ (John Winthrop, Jr) แห่งอาณานิคมคอนเนคติกัต เดินทางกลับอังกฤษทูล ขอกฎบัตรถือครองพื้นที่คอนเนคติกัตจากพระเจ้าชาลส์ที่ 2 อันหมายถึงการรวมดินแดนอาณานิคมนิวเฮเวนด้วย ในตอนแรกอาณานิคมนิวเฮเวนปฏิเสธการ เขารวมกับอาณานิคมคอนเนคติกัต แต่ในปี 1665 อาณานิคมนิวเฮเวนยอม เขารวมด้วยโดยดี อาชีพของชาวอาณานิคมคอนเนคติกัตคือเกษตรกรรม และอุตสาหกรรม สินค้าหลักที่ผลิตทำรายได้คือการต่อเรือ

นิว แฮมเชียร์ - ความพยายามก่อตั้งในปี 1629¹¹

ในปี 1620 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 มุ่งส่งเสริมให้มีการก่อตั้งอาณานิคมเพิ่มในอาณานิคม นิว อิงแลนด์ ภายใต้การดำเนินการของเอ็ดเวิร์ด ฮิลตัน (Edward Hilton) ก่อตั้งโดเวอร์ (Dover) ในนิว แฮมเชียร์ ในปี 1622 เพื่อให้การก่อตั้งอาณานิคมในพื้นที่ตอนเหนือของอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์อย่างจริงจัง พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ให้นิ จอห์น เมสัน และเฟอร์ดินานโด กอร์เกส (John Mason - Sir Ferdinando Gorges) ดำเนินการถือครองพื้นที่ทางตอนเหนือของอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ อันเป็นที่ตั้งของเมน นิว แฮมเชียร์ และเวอร์มอนต์ในปัจจุบัน ในปี 1629 ทั้งสองตกลงแบ่งพื้นที่ดังกล่าวเป็น 2 ส่วน เมสันถือครองพื้นที่ ๆ เป็น นิว แฮมเชียร์ และเวอร์มอนต์เรียกดินแดนนี้ว่า นิว แฮมเชียร์ (New Hampshire) เพราะ เมสันมาจากเมืองแฮมเชียร์ในอังกฤษ มีโดเวอร์เป็นศูนย์กลางการปกครอง ชาวอาณานิคมนิว แฮมเชียร์เป็นชาวอาณานิคมจากอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ที่ไม่ใช่ผู้รักกันต้องการแสวงหาเสรีภาพทางศาสนา เมืองพอร์ตสมัธ (Portsmouth) เอคเทอร์ (Exeter) และแฮมทอ (Hamptor) ก่อตั้งในดินแดนทางตะวันออกเฉียงใต้ของ นิว แฮมเชียร์ ส่วนกอร์เกสถือครองพื้นที่เป็นเมน (Maine) พื้นที่ทั้งหมดทางตอนเหนือของอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์มีอากาศหนาวเยือกเย็น การเข้าตั้งมั่นของชาวอาณานิคมเบาบางมาก ในปี 1640 พระเจ้าชาลส์ที่ 1 กำหนดให้พื้นที่ในการดูแลของกอร์เกสและเมสันอยู่ภายใต้การดูแลของคณะผู้บริหารฟิรืทันแห่งสภาอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เบย์ และในปี 1680 พระเจ้าชาลส์ที่ 2 แยกนิว แฮมเชียร์ออกจากการปกครองของสภาฟิรืทัน โดยให้นิว แฮมเชียร์ มีฐานะ เป็นอาณานิคมภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษ และในปี 1820 เมนแยกออกจากการดูแลของแมสซาชูเซตส์ มีฐานะ เป็นรัฐสมบูรณ์

3.2 อาณานิคมตอนกลาง

ดัชและสวีตถือครองอาณานิคมตอนกลางก่อนอังกฤษ (1609-1664): การก่อตั้งอาณานิคมดัช (New Netherland)¹²

ในปี 1609 เฮนรี ฮัดสัน (Henry Hudson) นักเดินเรืออังกฤษรับจ้างบริษัทดัชอีสอินเดีย (The Dutch East India Company) ค้นหาเส้นทางเดินเรือตะวันตกเฉียงเหนือสู่เอเชียตะวันออก ฮัดสันเป็นคนผิวขาวคนแรกที่นำเรือเข้าสู่อ่าวเดลาแวร์ (Delaware Bay) ค้นพบแม่น้ำฮัดสัน นำเรือแล่นเรือขึ้นไปทางเหนือ ในดินแดนตอนในผลการสำรวจของฮัดสันทำให้

ในปี 1614 ดัชเริ่มเข้าตั้งมั่นบนลุ่มน้ำฮัดสันและอ้างยึดครองพื้นที่นิวยอร์กและนิวเจอร์ซีย์ในปัจจุบัน ภายใต้อำนาจ นิว เนเธอร์แลนด์ (New Netherland) ในปี 1621 กลุ่มพ่อค้าดัชท์มุ่งทำการค้าขนสัตว์กับอินเดียนรวมตัวกันก่อตั้งบริษัทดัชเวสต์อินเดียน (The Dutch West India Company) และรัฐบาลดัชท์ให้บริษัทมีสิทธิทำการค้าในนิว เนเธอร์แลนด์ มีระยะเวลา 24 ปี ในปี 1624 บริษัทดัชเวสต์อินเดียนส่งดัช 30 ครอบครัวเข้าตั้งมั่นในดินแดนตอนเหนือของลุ่มน้ำฮัดสัน ชาวอาณานิคมก่อตั้งบ้อมออเรนจ์ (Fort Orange) ปัจจุบันคืออัลบานี (Albany) นับเป็นการตั้งมั่นถาวรแห่งแรกของดัชในนิว เนเธอร์แลนด์ ส่วนที่เป็นนิวยอร์กในปัจจุบัน ในปี 1625 ภายใต้อำนาจของปีเตอร์ มินูอิต (Peter Minuit) นำดัชท์เข้าตั้งมั่นบนเกาะแมนฮัตตัน (Manhattan Island) ปากแม่น้ำฮัดสัน ก่อตั้งนิว แอมสเตอร์ดัม (New Amsterdam) ปัจจุบันคือเมืองนิวยอร์ก เพื่อให้เกาะแมนฮัตตันเป็นของดัชอย่างถูกต้องมีมูลค่าของซื้อเกาะนี้จากอินเดียนในรูปของการแลกเปลี่ยนเครื่องประดับและของใช้มูลค่า 60 ดัชกิลเดอร์ (Guilder) หรือประมาณ \$24 นิวเนเธอร์แลนด์เติบโตอย่างรวดเร็ว มีชุมชนดัชตั้งเรียงรายตามลุ่มน้ำฮัดสัน เมืองใหม่ที่ตั้งขึ้นนอกเหนือจากอัลบานีและนิว แอมสเตอร์ดัม คือคิงส์ตัน (Kingston) และบรูคลิน (Brooklyn) พ่อค้าดัชท์มั่งคั่งจากการค้าขนสัตว์กับอินเดียนและทำเกษตรกรรมด้วยระบบการถือครองที่ดิน (The Patroon System) ผู้ถือครองที่ดิน (Patroon) คือข้าหลวงหรือพ่อค้ารายใหญ่ดัช ชาวอาณานิคมดัชท์ที่เป็นชาวนาต้องเข้าที่นาจากผู้ถือครองที่ดินและไม่มีสิทธิทางการเมือง ในปี 1630 ดัชก่อตั้งเมืองพาวัวเนีย (Pavonia) ปัจจุบันคือเจอร์ซีย์ ซิตี้ (Jersey City) ในดินแดนนิวเจอร์ซีย์ แต่การตั้งมั่นต้องล้มเหลวเพราะมักถูกรบกวนจากอินเดียน ในปี 1660 ดัชก่อตั้งเมืองเบอร์เกน (Bergen) นับเป็นการตั้งมั่นถาวรแห่งแรกของดัชในดินแดน นิวเจอร์ซีย์

การก่อตั้งอาณานิคมสวีเดน (New Sweden)

ชาวสวีเดนหรือสวีต (Swedes) เป็นกลุ่มชนที่ติดตามดัชนำเรือเข้าสู่อ่าวเดลาแวร์เพื่อสำรวจลุ่มน้ำเดลาแวร์เพื่อทำการค้าขนสัตว์กับอินเดียน ในปี 1638 ชาวสวีเดนก่อตั้งบ้อมคริสตีนา (Fort Christina) ปัจจุบันคือวิลมิงตัน (Wilmington) ในเดลาแวร์อันเป็นการเริ่มก่อตั้งอาณานิคมสวีเดน (New Sweden) ในอเมริกาเหนือ ในปี 1643 สวีตกำหนดให้ฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) ในเพนซิลวาเนียเป็นเมืองหลวงของอาณานิคมสวีเดน การ

เติบโตของอาณานิคมสวีเดนต้องยุติลง เพราะรัฐบาลดัชช์เห็นว่าอาณานิคมสวีเดนในพื้นที่เคลาแวร์ และ เพนซิลวาเนียนี้เป็นเขตยึดครองของดัชช์ ในปี 1655 ข้าหลวงดัชช์นำกองเรือจากนิว อัมสเตอร์ดัม เข้ายึดพิลาเคิลเพียและนำอาณานิคมสวีเดนมาเป็นของดัชช์ กล่าวได้ว่านับจากปี 1655 อำนาจดัชช์ในอาณานิคมเนเทอร์แลนด์ครอบคลุมพื้นที่ปัจจุบันคือ นิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ เพนซิลวาเนีย และ เคลาแวร์

อังกฤษยึดครองอาณานิคมเนเทอร์แลนด์ของดัชช์ในปี 1664

อำนาจของดัชช์ในอาณานิคมเนเทอร์แลนด์มีผลกระทบต่อการค้า การคมนาคม และการขยายดินแดนของอังกฤษระหว่างอาณานิคมคอนเนทิคัตกับอาณานิคมคอนนัตติ เพราะ

1. นิว อัมสเตอร์ดัมของดัชช์ในนิวยอร์กคุมแม่น้ำสำคัญ 3 สายคือ แม่น้ำฮัดสัน แม่น้ำเคลาแวร์ และแม่น้ำคอนเนคติกัต
2. เรือรบของดัชช์ที่นิวอัมสเตอร์ดัมมักโจมตีเรือสินค้าอังกฤษที่เข้าทำการค้าระหว่างอาณานิคมคอนเนทิคัตกับอาณานิคมคอนนัตติ
3. อัลบานีของดัชช์บนลุ่มน้ำฮัดสันในนิวยอร์กสกัดกั้นการค้าขนสัตว์ของอังกฤษกับอินเดียในดินแดนตอนใน
4. ดัชชียามขยายอำนาจขึ้นไปทางเหนือตามลุ่มน้ำคอนเนคติกัตอันเป็นการขัดขวางการขยายอำนาจของอังกฤษจากอาณานิคมคอนเนทิคัตที่มุ่งขยายลงใต้
5. อาณานิคมดัชช์สกัดกั้นการขยายอำนาจและพื้นที่อาณานิคมอังกฤษ

ในปี 1664 อังกฤษตัดสินใจทำสงครามกับดัชช์ (The Anglo-Dutch War) ผลคืออังกฤษชนะยึดครองอาณานิคมเนเทอร์แลนด์ของดัชช์ได้ทั้งหมด ขณะนั้นอังกฤษอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้าชาลส์ที่ 2 พระเจ้าชาลส์ที่ 2 มอบดินแดนระหว่างแม่น้ำคอนเนคติกัตกับแม่น้ำเคลาแวร์คือส่วนพื้นที่นิวยอร์กและนิวเจอร์ซีย์ซึ่งเป็นอาณานิคมเนเทอร์แลนด์เดิมแก่น้องชายคือเจ้าชายเจมส์ (James the Duck of York) ทำให้เจมส์แห่งยอร์กมีฐานะเป็นเจ้าของที่ดินที่ได้รับมอบจากกษัตริย์ อาณานิคมที่ก่อตั้งขึ้นเรียก "Proprietary Colony"

นิวยอร์ก - ก่อตั้งโดยเจมส์แห่งยอร์กในปี 1664¹⁴

ในปี 1664 เจมส์แห่งยอร์กเรียกดินแดนที่ได้รับมอบมาทั้งหมดว่าดินแดนนิวยอร์ก แต่เพราะดินแดนนิวยอร์กกว้างขวาง เจมส์แบ่งดินแดนนิวยอร์กออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นพื้นที่กว้างใหญ่ทางตอนเหนือระหว่างแม่น้ำคอนเนคติกัทกับแม่น้ำฮัดสัน เจมส์ปกครองเองก่อตั้งเป็นอาณานิคมนิวยอร์ก (New York Colony) จัดเป็นอาณานิคมประเภท Proprietary Colony นิวอัมสเตอร์ดัมเปลี่ยนชื่อเป็นเมืองนิวยอร์ก (New York) ส่วนที่สองคือดินแดนระหว่างแม่น้ำฮัดสันกับแม่น้ำเดลาแวร์ ต่อมาก่อตั้งเป็นอาณานิคมนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey Colony)

ในช่วงปี 1664-1684 เจมส์ปกครองอาณานิคมนิวยอร์ก โดยยึดหลักเอาใจชาวอาณานิคมซึ่งส่วนใหญ่เป็นดัตช์ คงไว้เสรีภาพทางศาสนาเพราะดัตช์เป็นโปรเตสแตนต์ คงการใช้ภาษาดัตช์ และให้ดัตช์มีส่วนร่วมในการปกครอง คือมีสิทธิส่งตัวแทนสู่สภานิวยอร์ก ดัตช์พอใจการปกครองของเจมส์ แต่ในปี 1685 เมื่อเจมส์ขึ้นปกครองอังกฤษเป็นพระเจ้าเจมส์ที่ 2 (James 2 1685-1688) การปกครองอาณานิคมนิวยอร์กเปลี่ยนจากเดิมคือยกเลิกเสรีภาพทางศาสนาและการปกครอง ทั่วควบคุมชาวอาณานิคมซึ่งเป็นดัตช์อย่างใกล้ชิด ในปี 1688 เมื่อสิ้นการปฏิวัติ (The Glorious Revolution) พระเจ้าเจมส์ที่ 2 ถูกโค่นอำนาจ อังกฤษอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 (William III 1689-1701) ทรงให้การรับรองสิทธิของชาวอาณานิคมดัตช์ สันติสุขเกิดานนิวยอร์กอีกครั้ง

นิวเจอร์ซีย์ - ก่อตั้งในปี 1665¹⁵

ในปี 1665 เจมส์แห่งยอร์กยกดินแดนระหว่างแม่น้ำฮัดสันกับแม่น้ำเดลาแวร์แก่เพื่อนขุนนาง 2 คน คือ จอห์น เบร์เคเลย์ (John Berkeley) และจอร์จ คาร์เทเร็ท (George Carteret) ทั้งสองเรียกดินแดนที่ได้รับมอบมานี้ว่า อาณานิคมนิวเจอร์ซีย์ (Proprietary Colony) เพราะคาร์เทเร็ทเคยเป็นข้าหลวงเกาะเจอร์ซีย์ในช่องแคบอังกฤษมาก่อน นิวเจอร์ซีย์เป็นตัวอย่างอาณานิคมอีกแห่งหนึ่งที่มีการจัดตั้งโดยกษัตริย์มอบดินแดนแก่ผู้ใกล้ชิดหรือพระญาติ (Proprietary Colony) เบร์เคเลย์ถือครองดินแดนทางตะวันตกของนิวเจอร์ซีย์ (West New Jersey) คาร์เทเร็ทถือครองดินแดนทางตะวันออกของนิวเจอร์ซีย์ (East New Jersey) เมืองหลวงคือ อะลิซาเบ็ททาวน์ (Elizabethtown) ในปี 1674 ควาเกอร์ (Quakers)

ขอซื้อดินแดนทางตะวันตกของนิวเจอร์ซีย์จากเบอร์เคสีย์ กล่าวได้ว่า เวสนิวเจอร์ซีย์เป็นอาณานิคม
เคาเกอร์แห่งแรกในอเมริกาเหนือในปี 1682 เคาเกอร์ซื้อดินแดนทางตะวันออกของนิวเจอร์ซีย์
จากตระกูลคาร์เทไรท์ ดินแดนนิวเจอร์ซีย์ทั้งหมดกลายเป็นอาณานิคมของเคาเกอร์ เพราะชาว
อาณานิคมมักก่อความวุ่นวายและคณะผู้ปกครองไม่อาจดูแลรักษาความสงบได้ ในปี 1702
นิวเจอร์ซีย์ตะวันออก และนิวเจอร์ซีย์ตะวันตกรวมตัวเป็นดินแดนเดียวกันภายใต้ชื่อว่านิวเจอร์ซีย์และ
ยอมอยู่ภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษคือพระนางแอน (Queen Anne 1701-1714)

เพนซิลวาเนีย - วิลเลียม เพน ก่อตั้งในปี 1682¹⁶

ในปี 1681 พระเจ้าชาลส์ที่ 2 มอบดินแดนทางตะวันตกของแม่น้ำเดลาแวร์ซึ่งดิน
แดนนี้ในอดีตคือส่วนตอนบนของอาณานิคมสวีเดนแก่วิลเลียม เพน (William Penn -
Proprietor) ซึ่งเป็นเคาเกอร์เพื่อเป็นการชดเชยหนี้สินที่พระเจ้าชาลส์ที่ 2 เป็นหนี้กับวิลเลียม
เพน วิลเลียม เพน เรียกดินแดนนี้ว่าซิลวาเนีย แปลว่า ป่า (Sylvania) พระเจ้าชาลส์ที่ 2
เติมคำว่าเพนหน้าคำว่าซิลวาเนีย เพื่อเป็นเกียรติแก่ตระกูลเพน ดินแดนนี้จึงได้ชื่อว่าอาณานิคม
เพนซิลวาเนีย แปลว่าป่าตระกูลเพน (Pennsylvania Colony) เพนเดินทางมาเพนซิลวาเนีย
ในปี 1682 และกำหนดให้ฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) ของชาวสวีเดนในอดีตเป็นเมืองหลวง
ของเพนซิลวาเนีย เพนต้องการให้เพนซิลวาเนีย (Proprietary Colony) เป็นอาณานิคมของ
เคาเกอร์ และต้องการให้คนจนได้มีโอกาสสร้างฐานะ เข้าตั้งมั่นในเพนซิลวาเนีย เพนกำหนดให้
ชายทุกคนที่เข้าตั้งมั่นในเพนซิลวาเนียได้มีสิทธิถือครองที่ดิน 40 เอเคอร์ในราคาเพียง \$10 เงิน
\$10 นี้จ่ายภายหลัง เก็บเกี่ยวผลผลิตครั้งแรก ทั้งมีเสรีภาพทางศาสนา ชาวยุโรปพากันอพยพหลั่ง
ไหลมาเพนซิลวาเนีย ขณะเดียวกันเพนได้ทำไมตรีกับอินเดียน โดยยอมจ่ายเงินจำนวนหนึ่งแก่อิน
เดียนเป็นค่าที่ดินเพนซิลวาเนีย เพราะต้องการผูกมิตรและไม่ต้องการให้อินเดียนคิดว่าถูกแย่งที่ดิน
สันติสุขระหว่างอินเดียนกับชาวอาณานิคมมีขึ้นในช่วงชีวิตของเพน เพนซิลวาเนียเติบโตอย่างมั่นคง
ในปี 1692 พระเจ้าวิลเลียมที่ 3 ยกเลิกกฎบัตรการถือครองดินแดนเพนซิลวาเนียกับเพน เพราะ
ไม่ไว้วางใจเพนเนื่องจากเพนเป็นพระสหายสนิทของพระเจ้าเจมส์ที่ 2 ที่ถูกโค่นอำนาจลงในปี
1688 เพนยืนยันความจงรักภักดีต่อพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 ในปี 1694 พระเจ้าวิลเลียมที่ 3 คืน
สิทธิเหนืออาณานิคมเพนซิลวาเนียแก่เพนดั้งเดิม เพื่อให้ชาวอาณานิคมเป็นผู้กำหนดกฎหมายที่

ต้องการเพื่อช้ปกครอง ในปี 1701 เพร่ร่างกฎบัตรแห่งสิทธิพิเศษ (The Charter of Privileges) กำหนดให้ชาวอาณานิคมทุกคนมีเสรีภาพทางศาสนา และชาวอาณานิคมทุกคนที่ถือครองที่ดินในเพนซิลวาเนียและจ่ายภาชี มีสิทธิลงคะแนนเพื่อเลือกตัวแทนเข้าสู่สภาเพนซิลวาเนีย ตระกูลเพนปกครองเพนซิลวาเนียจนถึงปี 1775 เมื่อเริ่มสงครามปฏิวัติ

เดลาแวร์-ก่อตั้งโดยวิลเลียมเพนในปี 1683¹⁷

ดินแดนเดลาแวร์เดิมเป็นพื้นที่ส่วนทางตอนใต้ของอาณานิคมสวีเดน ในปี 1682 เมื่อวิลเลียม เพน ได้รับมอบดินแดนตะวันตกของลุ่มน้ำเดลาแวร์ คือเพนซิลวาเนียจากพระเจ้าชาลส์ที่ 2 เพนได้เดินทางมาเพนซิลวาเนียเพื่อก่อตั้งและพบว่าเพนซิลวาเนียไม่มีพื้นที่ติดมหาสมุทรแอตแลนติก นิวเจอร์ซีเป็นดินแดนขวางกั้น เพนซิลวาเนียกับแอตแลนติก ทางออกแอตแลนติกของเพนซิลวาเนียจะมีได้โดยผ่านอ่าวเดลาแวร์ นั้นย่อมหมาความว่าเพนต้องมีสิทธิถือครองดินแดนตะวันตกของอ่าวเดลาแวร์ ในปี 1682 นี้เองเพนเดินทางกลับอังกฤษและพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ได้มอบดินแดนดังกล่าวให้แก่เพน ดินแดนนี้ถูกเรียกว่าดินแดนตอนล่าง (The Lower Countries) ปัจจุบันคือเดลาแวร์ (Delaware - Proprietary Colony) ผู้อพยพจากยุโรปพากันหลั่งไหลเข้าตั้งมั่นในดินแดนตอนล่าง เพนกำหนดให้ชาวอาณานิคมในดินแดนตอนล่างมีสิทธิส่งตัวแทนเข้าสู่สภาที่พิลาเดลเฟียมีจำนวนเท่ากับตัวแทนจากเพนซิลวาเนีย เพราะดินแดนตอนล่างเติบโตล่าช้ากว่าเพนซิลวาเนีย ทำให้ชาวอาณานิคมในดินแดนตอนล่างเกรงการเสียเปรียบทางการปกครองจึงเรียกร้องต่อเพนขอแยกออกจากการปกครองของสภาเพนซิลวาเนีย ในปี 1702 ดินแดนตอนล่างแยกออกจาก เพนซิลวาเนีย และรู้จักกันนามใหม่ว่า เดลาแวร์ (Delaware Colony)

3.3 อาณานิคมตอนใต้

เวอร์จิเนีย - อาณานิคมอังกฤษแห่งแรกในอเมริกาเหนือก่อตั้งในปี 1607

การก่อตั้งอาณานิคมเวอร์จิเนียเริ่มที่ จอมส์ทาวน์ในปี 1607 มีการกล่าวอย่างละเอียดแล้วในตอนต้น

แมรีแลนด์ - ตระกูลแคลเวทก่อตั้งในปี 1634¹⁸

ในปี 1632 พระเจ้าชาลส์ที่ 1 มอบดินแดนตอนเหนือของเวอร์จิเนียระหว่างแม่น้ำโพโตแมค (Potomac River) กับเส้นขนานที่ 40° แก่จอร์จ แคลเวท (George Calvert, First Baron Baltimore 1580 - 1632) แคลเวทที่ซื้อดินแดนนี้ว่า แมรีแลนด์ (Maryland) เพื่อเป็นเกียรติแก่พระนางมาเรีย (Queen Henrietta Maria) การก่อตั้งแมรีแลนด์ (Proprietary Colony) ดำเนินการในปี 1634 โดย เซซิล ลูกชายของจอร์จ แคลเวท (Cecil Calvert, Second Baron Baltimore) ชาวอาณานิคมกลุ่มแรกจำนวน 200 คนมีทั้ง เป็นโรมันคาทอลิกและ โปรเตสแตนต์ เข้าตั้งมั่นในพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของแมรีแลนด์ก่อตั้งเมือง (เซนต์ แมรีส์ (St. Mary's) ในเวลาเดียวกันนี้มีปัญหาศาสนาในแมสซาชูเซตส์ของพuritans แคลเวทซึ่งเป็นโรมันคาทอลิกกว้างและต้องการให้แมรีแลนด์เป็นอาณานิคมของโรมันคาทอลิก แต่ได้รับผู้ตั้งถิ่นฐานมาจากแมสซาชูเซตส์และจากอังกฤษ แต่เมื่อเวลาผ่านไปปรากฏว่าในแมรีแลนด์มีชาวอาณานิคมที่เป็นโปรเตสแตนต์มากกว่าโรมันคาทอลิก อาชีพของชาวอาณานิคมคือทำเกษตรกรรมเป็นหลัก 2 ชนิดที่นิยมปลูกคือยาสูบและข้าวโพดทำรายได้แก่แมรีแลนด์ จากการเติบโตอย่างรวดเร็วของแมรีแลนด์ทำให้ เวอร์จิเนียไม่พอใจ เพราะต้องการได้แมรีแลนด์ ซึ่งเคยเป็นของ เวอร์จิเนียยกกลับคืนเป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของ เวอร์จิเนียดั้งเดิม กล่าวได้ว่านับตั้งแต่ก่อตั้งในปี 1634 แมรีแลนด์ต้องเผชิญปัญหาศาสนาและการเมือง เมื่อพระเจ้าเจมส์ที่ 2 ถูกโค่นอำนาจในปี 1688 และพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 ขึ้นปกครองอังกฤษ ชาวอาณานิคมที่เป็นโปรเตสแตนต์ในแมรีแลนด์ก่อการกบฏ นำแมรีแลนด์พ้นจากอำนาจการปกครองของตระกูลแคลเวท ซึ่งเป็นคาทอลิก และจัดตั้งคณะผู้ปกครองที่เป็นโปรเตสแตนต์ปกครองแมรีแลนด์แทน ขณะเดียวกับพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 ทรงให้การยอมรับในการปกครองแมรีแลนด์โดยคณะผู้ปกครองโปรเตสแตนต์ และนำแมรีแลนด์มาไว้ภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษ ในปี 1715 พระเจ้าจอร์จที่ 1 (George I 1660-1727) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1714-1727 มอบแมรีแลนด์คืนแก่ตระกูลแคลเวท ตระกูลแคลเวทปกครองแมรีแลนด์จนถึงปี 1775

คาโรไลนาเหนือและคาโรไลนาใต้ - ก่อตั้งในปี 1663¹⁹

ในปี 1629 พระเจ้าชาลส์ที่ 1 มอบดินแดนระหว่างเวอร์จิเนียกับฟลอริดาของสเปนแก่โรเบิร์ต ฮีธ (Robert Heath) เพื่อก่อตั้งอาณานิคม ฮีธเรียกดินแดนนี้ว่าดินแดนคาโรไลนา (The Province of Carolana = Land of Charles) การก่อกำเนิดอาณานิคมอังกฤษในช่วงเวลาดังกล่าวต้องล้มเหลวเพราะฮีธไม่ให้ความสนใจในการดำเนินการเท่าที่ควร

ในปี 1663 พระเจ้าชาลส์ที่ 2 มอบดินแดนคาโรไลนาแก่ขุนนาง 8 คน (Proprietors) ดินแดนนี้ถูกเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นคาโรไลนา (Carolina - Proprietary Colony) ในพื้นที่ส่วนทางตอนเหนือของดินแดนคาโรไลนาปัจจุบันคือคาโรไลนาเหนือมีชาวอาณานิคมจากเวอร์จิเนียเข้าตั้งมั่นในดินแดนทางตะวันออกเฉียงเหนือก่อกำเนิดเมืองอลเบมาร์ลีย์ (Albemarle) ในพื้นที่ส่วนทางตอนใต้ของดินแดนคาโรไลนาปัจจุบันคือคาโรไลนาใต้ขุนนางทั้งแปดได้จัดส่งผู้อพยพเข้าตั้งมั่นก่อกำเนิดเมืองชาร์ลส์ตัน (Charleston) ชาวเป็นพืชหลักที่นิยมปลูกเป็นแปลงขนาดใหญ่และใช้แรงงานทาส ชาวทำรายได้ให้แก่ตัวแทนขุนนางทั้งแปดที่เข้าดูแลรักษาผลประโยชน์ เพราะขุนนางทั้งแปดมุ่งหวังเพียงกอบโกยผลประโยชน์เป็นประการสำคัญไม่คร่ำครวญปกป้องคุ้มครองชาวอาณานิคมโดยเฉพาะในคาโรไลนาใต้ซึ่งมักถูกกองกำลังของสเปนและฝรั่งเศสโจมตีในครั้งสงครามพระนางแอน ช่วงปี 1702 - 1713 และอินเดียนเข้าโจมตีในช่วงปี 1715 - 1718 ทำให้ชาวอาณานิคมไม่พอใจกับความวุ่นวายต่อต้านการปกครองของขุนนางทั้งแปด ขณะเดียวกันดินแดนคาโรไลนาใต้เป็นจุดยุทธศาสตร์กับอำนาจสเปนและอังกฤษ ดังนั้นในปี 1719 พระเจ้าจอร์จที่ 1 จึงยกเลิกกฎบัตรที่ให้แก่ขุนนางทั้งแปดเฉพาะส่วนดินแดนคาโรไลนาใต้ และทรงนำคาโรไลนาใต้มาไว้ภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษ ในปี 1729 ขุนนางทั้งแปดมั่นใจว่าไม่อาจแสวงหาผลประโยชน์ในดินแดนคาโรไลนาเหนือได้ จึงมอบดินคาโรไลนาเหนือแก่พระเจ้าจอร์จที่ 1 นับจากปี 1729 คาโรไลนาเหนือและคาโรไลนาใต้เป็นอาณานิคมภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษ

จอร์เจีย - อาณานิคมสุดท้าย ก่อตั้งในปี 1733²⁰

ในอังกฤษ คริสตวรรษที่ 18 คนอังกฤษคนใดที่มีหนี้สินจะต้องถูกจับกุมขัง เป็นนักโทษ เจมส์ โอเกลทอร์พ (James Oglethorpe) เห็นใจและต้องการจัดตั้งอาณานิคมอังกฤษใน

อเมริกาเหนือสำหรับผู้มีปัญหาหนี้สินและสิ้นหวัง ได้มีโอกาสเริ่มต้นสร้างชีวิตใหม่ ในปี 1732 พระเจ้าจอร์จที่ 2 มอบกฎบัตรแก่โอเกลทรอปและพวกที่ถือครองพื้นที่ระหว่างคารอลนาดีและฟลอริดาของสเปนเป็นเวลา 21 ปีเพื่อสนับสนุนแนวความคิดของโอเกลทรอปและเพื่อที่ดินแดนส่วนนี้เป็นอาณานิคมกันชน (Buffer Colony) ระหว่างอำนาจอังกฤษและสเปนในอเมริกาเหนือ โอเกลทรอป เรียกดินแดนนี้ว่าจอร์เจีย (Georgia) เพื่อเป็นเกียรติแก่พระเจ้าจอร์จที่ 2 พutschิกายน 1732 โอเกลทรอปนำกลุ่มผู้อพยพรุ่นแรกประมาณ 120 คนมุ่งสู่จอร์เจีย กุมภาพันธ์ 1733 มาถึงจอร์เจีย เข้าตั้งมั่นที่ซาวานนา (Savannah) จอร์เจียมีอากาศอบอุ่น ดินดี แดดดี เหมาะแก่การทำเกษตรกรรม ข้าว คราม ไม้ เป็นผลผลิตทำรายได้ดีแก่ชาวอาณานิคม โอเกลทรอปห้ามนำทาสเข้าจอร์เจียเพื่อใช้เป็นแรงงานทำเกษตรกรรม จอร์เจียไม่มีปัญหาภัยแล้ง ความขาดแคลนมีกับสเปนด้านการค้าขายเพราะสินค้าจากจอร์เจียส่วนใหญ่เรือสินค้าอังกฤษจะลักลอบนำไปขายให้ชาวอาณานิคมสเปนในหมู่เกาะเวสต์อินดีส และเรื่องพรมแดนระหว่างจอร์เจียกับฟลอริดาที่ไม่อาจเจรจาตกลงกันได้ ในปี 1753 โอเกลทรอปหมดสิทธิ์ยึดครองจอร์เจีย และพระเจ้าจอร์จที่ 2 นำจอร์เจียมาไว้ภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษในปี 1754

4. การดำรงชีวิตของชาวอาณานิคมอังกฤษ

4.1 ปัญหา 4 ประการที่ชาวอาณานิคมต้องเผชิญ²¹

เมื่อผู้อพยพอังกฤษขึ้นบกบริเวณชายฝั่งตะวันออกเฉียงของอเมริกาเหนือ มีปัญหา 4 ประการที่ชาวอาณานิคมต้องเผชิญ คือ

1. ที่พักอาศัย เพื่อใช้ป้องกันพายุ ฝน ลม แดด อากาศหนาวเย็นและสัตว์ร้าย กระท่อมซุงช่วยแก้ไ้ปัญหา เรื่องที่พักอาศัย ในช่วงต้นของการจัดตั้งอาณานิคมไม้เพื่อใช้สร้างที่พักอาศัยมีมาก ชาวอาณานิคมในเดลาแวร์รับวิธีการสร้างกระท่อมซุงจากชาวสวีเดนในปี 1638 หลังจากนั้นกระท่อมซุงเป็นที่นิยมแพร่หลายนิยมปลูกสร้างกันในปี ในเมืองนั้นที่พักอาศัยนิยมใช้ไม้ไว้ค และ ไม้สนทั้งตกแต่งสวยงามด้วยอิฐและอุปกรณ์ต่าง ๆ จากอังกฤษ

2. อาหาร เมื่อขึ้นบกจะมีเสบียงอาหาร เล็กน้อยซึ่งนับวันหมดไปจึงจำเป็นต้องหาเรื่องปลูกขึ้น ไม้มีปัญหารื่องน้ำดื่มเพราะชาวอาณานิคมมักเลือกตั้งมั่นใกล้แหล่งน้ำ แต่ต้องหาหินเพื่อทำอาหารและให้ควมอบอุ่นในฤดูหนาว ที่นั่นหาง่ายเพราะพื้นที่ส่วนใหญ่ปกคลุมด้วยป่า

อาหารในอเมริกาเหนือยุคสมบูรณ์ อาหารสดีจากการล่าสัตว์และจับปลา ต่อมาชาวอาณานิคม
ภาคกลางที่เดินทำเกษตรกรรม อินเดียมีส่วนช่วยสอนวิธีปลูกข้าวโพด ถั่ว พักทอง มะเขือเทศ และ
มันฝรั่ง ชาวอาณานิคมเองนำเมล็ดพืช เช่น ข้าวสาลี ข้าวโอ๊ต จากอังกฤษเข้ามาปลูกในอาณานิคม
วัว แกะ และหมูเป็นสัตว์จากอังกฤษที่นำเข้ามาในอาณานิคมเช่นกัน

3. เครื่องนุ่งห่มและของใช้ เครื่องนุ่งห่มและของใช้ที่นำมาจากอังกฤษนับวัน

ซำรุดและขาดลงจำเป็นต้องหาหรือทำขึ้นใหม่ ชาวอาณานิคมที่ร่ำรวยกลุ่มพ่อค้าในเมืองและเจ้า
ของไร่ทางใต้เท่านั้นที่จะสั่ง เครื่องนุ่งห่มและของใช้จากอังกฤษ ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร
และยากจนจะทำสิ่งเหล่านี้ใช้เอง หนึ่งกางเกงแดงจะนำมาทำเป็นเสื้อหนึ่งกางเกงให้ชาย ผ้าลินิน
และขนสัตว์จะนำมาตัดทำเสื้อใส่ไปรษณีย์ แม่จะสอนลูกสาวให้รู้จักทอผ้าพร้อมทั้งตัดเย็บ
สิ่งประดิษฐ์ที่ทำขึ้นสวมใส่สบาย และเป็นความภูมิใจของผู้ทำ ขนสัตว์นั้นมีมากในพื้นที่อาณานิคมส่วน
ทางตอนเหนือ อินเดียและเอสกีโมนิมนำขนสัตว์มาทำเป็นเครื่องนุ่งห่ม อินเดียเป็นชนพื้นเมือง
ที่นำขนสัตว์มาขายหรือแลกกับของเครื่องใช้ของชาวอาณานิคม

4. ภัยจากอินเดีย เมื่อโคลัมบัสมาอเมริกาได้ทำไมตรีกับอินเดียแต่คนผิวขาวรุ่น

หลังมักถูกอินเดียโจมตี เพราะอินเดียเกรงการถูกคนผิวขาวแย่งที่ดินหรือคนผิวขาวเองโจมตีหรือ
เอาเปรียบอินเดีย ในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ช่วงต้นนั้นเป็นมิตรอันดีกับอินเดียจนในปี 1675
การบาดหมางมีขึ้นเมื่อคิง ฟิลิป (King Philip) ลูกชายของแมสซาชูเอย (Massasoit) ขึ้น
เป็นหัวหน้าเผ่าแทน คิง ฟิลิปเกรงคนผิวขาวจะขับไล่และแย่งที่ดินของอินเดียจึงเข้าโจมตีและ
ขับไล่ชาวอาณานิคมออกจากแมสซาชูเซตส์ (King Philip's War 1675-1678) การทำไมตรี
กับอินเดียนนับว่าเป็นความสำคัญยิ่งสำหรับชาวอาณานิคมเมื่อเข้าตั้งมั่นในอเมริกาเหนือ

4.2 ชาวอาณานิคมจัดแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม

13 อาณานิคมอังกฤษในอเมริกาเหนือก่อตั้งระหว่างปี 1607-1733 ชาวอาณานิคม
จัดแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่คือ

1. เกษตรกร ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร เกษตรกรที่มั่งคั่งมีจำนวนน้อย
คือเจ้าของไร่ทางใต้ เกษตรกรส่วนใหญ่แล้วยากจน และทำงานหนัก 80% ของชาวอาณานิคม
ทำเกษตรกรรมปลูกข้าวโพด ยาสูบ ข้าว ผัก ผลไม้ และเลี้ยงสัตว์ เกษตรกรแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม

1.1 เจ้าของไร่ทางใต้ (Southern Planters) ได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มชาวอาณานิคมที่คงรักษาความเป็นอังกฤษไว้มากที่สุดในกลุ่มชาวอาณานิคมทั้งหมด โดยเฉพาะทางสังคมและเศรษฐกิจ²² สภาพสังคมของเจ้าของไร่ทางใต้คือระบบชนชั้น นายทาสคือเจ้าของไร่ ทาสคือแรงงานคนผิวดำในไร่ที่ถือว่าเป็นทรัพย์สินสมบัติชิ้นหนึ่งของเจ้าของไร่ สภาพสังคมประการที่สองคือคองชนบทรวม เนียมและวัฒนธรรมอังกฤษนับตั้งแต่ที่พักอาศัยที่สร้างเป็นคฤหาสน์ การดำเนินวิถีชีวิต การแต่งกาย การพูดจา กริยาท่าทาง ของเครื่องใช้ การพักผ่อนในรูปแบบของการจัดงานเลี้ยง เต็นท์รา เที่ยมเขียน ล่าสัตว์ เล่นดนตรีและขับร้อง ขี่ม้า วาดภาพและหนังสือที่อ่าน สภาพเศรษฐกิจเป็นเช่นอังกฤษในยุคศักดินา (Feudal Age) ช่วงศตวรรษที่ 9 - 15 ซึ่งขุนนางถือครองที่ดินผืนใหญ่ ขุนนางเทียบได้กับเจ้าของไร่ในอาณานิคม ข้าทาสที่ดินจำนวนมากทำเกษตรกรรมในที่ดินด้วยความเคารพและรับใช้ขุนนางอย่างจริงจัง เทียบได้กับทาสและแรงงานตามสัญญา (indentured servants) เจ้าของไร่คงรักษาความเป็นอังกฤษไว้ได้มากที่สุดเพราะมีฐานะมั่งคั่งร่ำรวยและติดต่อทำการค้ากับอังกฤษอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ เจ้าของไร่จัดเป็นคนกลุ่มน้อยในสังคม แต่มีบทบาททั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในอาณานิคมตอนใต้ และที่สำคัญยิ่งคือมีความจงรักภักดีต่อชาติอังกฤษ

1.2 ชาวนา (Farmers) เป็นกลุ่มเกษตรกรที่ทำเกษตรกรรมในอาณานิคมตอนเหนือและอาณานิคมตอนกลางในรูปครอบครัว ชาวนาจัดแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ ชาวนาธรรมดาจะทำเกษตรกรรมตามชนเมือง โดยรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ๆ ละประมาณ 50-100 ครอบครัว จัดตั้งเป็นหมู่บ้านหรือเมืองเล็ก ๆ ไม่ห่างไกลจากเขตเกษตรกรรมในแต่ละหมู่บ้านจะมีโบสถ์ ร้านค้าและโรงเรียน รายได้ของชาวนาเกิดจากการผลิตผล ชาวนากลุ่มที่สองคือ ชาวนาผู้บุกเบิก (Pioneer Farmers) เป็นกลุ่มชาวอาณานิคมที่มีความอังกฤษเหลืออยู่น้อยมากและเริ่มมีความเป็นอเมริกันมากขึ้นเป็นลำดับ ชาวนาผู้บุกเบิกส่วนใหญ่เป็นคู่สมรสหนุ่มสาวที่พอใจอพยพออกจากเขตเกษตรกรรมชนเมือง เข้าจับจองที่ดินทำเกษตรกรรมในดินแดนตะวันตกหรือไกลจากสังคมเมืองรักชีวิตอิสระ มีความอดทน มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ มีจิตใจโอบอ้อมอารีให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มองโลกในแง่ดี พอใจกับการสร้างที่พักอาศัยเป็นกระท่อมซุง มีความผูกพันกับบรรพบุรุษทางยุโรปน้อย และคิดเสมอว่าเขาคือคนอเมริกัน

2. ชาวเมือง (Townspople) สมัยอาณานิคม (1607 - 1775) เมืองฟิลาเดลเฟียเป็นเมืองใหญ่ที่สุด เมืองรองลงมาได้แก่นิวยอร์ค บอสตัน ชาลส์ตันและบัลติมอร์ เมืองเหล่านี้ล้วนอยู่ติดชายฝั่งแอตแลนติก จัดเป็นศูนย์กลางการค้า ชาวเมืองได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มชาวอาณานิคมที่มีความผสมผสานระหว่างอังกฤษและอเมริกัน²⁴ ที่กล่าวว่ายังคงมีความเป็นอังกฤษแสดงเด่นชัด 2 ประการ ประการแรกคือ ยังมีการแบ่งชนชั้นในสังคม จัดแบ่งได้ 3 ระดับ ชนชั้นสูงในสังคมเมืองคือ พ่อค้า พ่อค้ามั่งคั่งร่ำรวยเพราะซื้อสินค้าในราคาถูกและขายสินค้าในราคาแพง โดยจะซื้อสินค้าซึ่งเป็นผลิตผลส่วนใหญ่จากชาวอาณานิคมในราคาถูก เช่น ใยสาบ ข้าว ไม้ และขนสัตว์ เก็บกักตุนไว้ หลังจากนั้น นำสินค้าดังกล่าวไปขายในราคาแพง ตลาดสินค้าของพ่อค้าชาวอาณานิคมคือหมู่เกาะ เวสอินดีส และอังกฤษ ก่อนเดินทางกลับพ่อค้าจะซื้อชา น้ำตาล ผ้าไหมและเหล้าไวน์นำกลับมาขายในอาณานิคมในราคาแพง นอกจากนี้พ่อค้ายังเป็นผู้นำทางสังคมและการปกครองในสังคมเมืองอีกด้วย ชนชั้นกลางของสังคมเมืองคือช่างฝีมือและชาวเมือง ช่างฝีมือได้แก่ช่างเหล็ก ช่างรองเท้า ช่างทำหมวก ช่างทำถังไม้ ช่างไม้ ช่างต่อเรือ และช่างทำเทียน ช่างฝีมือเหล่านี้ทำงานที่บ้านหรือร้านเล็ก ๆ ที่ตั้งเรียงรายตามแนวถนนในเมือง ชนชั้นต่ำของสังคมเมืองคือคนรับใช้ หมายถึงทาสและคนรับใช้ตามสัญญา คนรับใช้ส่วนใหญ่แล้วจะรับใช้พ่อค้า

ความเป็นอังกฤษประการที่สองคือคชนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมอังกฤษโดยเฉพาะในกลุ่มพ่อค้า เช่นเจ้าของไร่ทางใต้ เป็นต้นว่าในเรื่องที่พกอาศัย ของเครื่องใช้ การดำเนินวิถีชีวิต การแต่งกาย การพูดจา กริยาท่าทาง เป็นต้น ความเป็นอเมริกันที่ปรากฏในสังคมเมืองที่เด่นมี 4 ประการ ประการแรกคือการยืนคืออยู่ร่วมกันเกิดการผสมผสานคนหลายเชื้อชาติในสังคมเมือง (Melting Pot) เช่นในฟิลาเดลเฟีย จะมีคนจากอังกฤษ เยอรมนี ไอร์แลนด์ สก็อตแลนด์ ฝรั่งเศส เติส สวีเดน และสวิสเซอร์แลนด์ เข้าตั้งมั่น ประการที่สองของความเป็นอเมริกันในสังคมเมืองคือการหยิบยืมคำจากต่างภาษามาใช้จนเกิดความเคยชินคั่นหูคิดว่าเป็นคำอเมริกัน ตัวอย่างเช่น คำอเมริกันจากอินเดีย²⁵ เช่น

skunk	-	สัตว์ที่มีกลิ่นตัวเหม็น
squash	-	น้ำเต้า
canoe	-	เรือพาย
wigwam	-	กระท่อม
moccasins	-	รองเท้าหนังกวาง

	toboggan	-	เลื่อนยาว
	tomahawk	-	ขวาน
คำอเมริกันจากคัช ²⁶ เช่น	boss	-	นาย
	waffle	-	ขนมคาตะราง
	cookie	-	ขนมกินเล่น
คำอเมริกันจากฝรั่งเศส ²⁷ เช่น	bureau	-	สำนักงาน, หน่วยงาน
	prairie	-	ทุ่งหญ้า
	bogus	-	จอมปลอม โกง
	gopher	-	หนูขนาดใหญ๋
คำอเมริกันที่คิดขึ้นเอง ²⁸ เช่น	eggplant	-	มะเขือม่วง
	snowplow	-	เครื่องกวาดหิมะ
	bullfrog	-	กบตัวใหญ่
	cold snap	-	อากาศหนาวชั่วขณะ
	trail	-	ทาง
	popcorn	-	ข้าวโพดคั่ว

ประการที่สามของความเป็นอเมริกันในสังคมเมืองคือร่วมแก้ไขปัญหาและสร้างสรรค์ปรับปรุงเมือง เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างปลอดภัยและสุขสบาย เน้นในเรื่องน้ำดื่ม น้ำใช้ ท่อระบายน้ำ สุขาภิบาล การรักษาความสงบ การดับเพลิง ทางเดินเท้า โปกถนนและห้องสมุด ประการที่สี่ของความเป็นอเมริกันในสังคมเมืองคือการมีโอกาสร่วมทำเทียมกันในการสร้างฐานะ เปลี่ยนสภาพความเป็นอยู่ของคนให้ดีขึ้น เช่น คนรับใช้เมื่อสิ้นสุดข้อผูกมัดตามสัญญาหากรวบรวมเงินได้ก็จะมุ่งเดินทางสู่ดินแดนตะวันตก ซื่อจับจองที่ดินสร้างชีวิตใหม่ที่มีโอกาสสร้างรายได้ถ้ายัน

3. คนชายแดน (Frontiersmen) เป็นชาวอาณานิคมกลุ่มแรกที่มีความเป็นอเมริกันโดยแท้จริง²⁹ ชายแดนคือแนวป่าทางตะวันตกเป็นโลกของชายฉกรรจ์ชาวอาณานิคม ทุกปีชายฉกรรจ์หลายร้อยคนและคู่สมรสใหม่พอใจเข้าเผชิญภัยเผชิญโชคในป่าชายแดนทางตะวันตก ก่อนเดินทางเข้าสู่ป่าตะวันตกชาวอาณานิคมกลุ่มนี้จะตั้งความเป็นยุโรป นำติดตัวไปเพียงมีดล่าสัตว์ ปืนยาว ดินปืน และกระสุนเพื่ออาศัยชีพ เครื่องนุ่งห่มเข้าในสิ่งที่หามาได้ เช่น หมวกหนังตัวคุณ

(Coonskin cap) เลื้อและกางเกงหนังกาง รองเท้าหนังสัตว์ อาหารคือสัตว์ที่ล่าหรือตกมาได้ และพืชผักผลไม้ที่เก็บหามาได้ ถ้าและกระท่อมซุงคือที่พัก รายได้เกิดจากการดักและจับสัตว์นำมาขายหรือแลกเปลี่ยนของจำเป็นที่หมู่บ้าน ชานเมือง ชีวิตคนชายแดนต้องเผชิญอันตรายจากอินเดียและสัตว์ร้าย คนชายแดนรักชีวิตอิสระและเสรีภาพ เข้มแข็งอดทนเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองสูง มีน้ำใจและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ชำนาญในงานฝีมือ รักความเสมอภาคและรู้จักการใช้ชีวิตในป่าใหญ่ได้เป็นอย่างดี

4.3 ชาวอาณานิคมเคร่งครัดในศาสนา

ผู้อพยพส่วนใหญ่ที่มาจากอเมริกาเหนือเคร่งครัดในศาสนา ไปโบสถ์สม่ำเสมอและฟังการเทศนาสั่งสอนด้วยความตั้งใจ พระหรือนักเทศน์มีอิทธิพลมากในทุกออาณานิคม นักเทศน์จะเทศน์ย้ำให้ชาวอาณานิคมคงตระหนักในการเป็นคริสต์ศาสนิกชนที่ดี ขณะเดียวกันจะเผยแพร่คริสต์ศาสนาแก่อินเดียด้วย

4.2 ชาวอาณานิคมจัดการศึกษาของตนเอง

การเพิ่มมากขึ้นของโรงเรียนอาณานิคมเป็นเครื่องบ่งบอกถึงความก้าวหน้าทางการศึกษา พุริทัณแมสซาชูเซตส์เป็นชาวอาณานิคมกลุ่มแรกที่จัดตั้งโรงเรียนเพื่อให้เด็กได้รับการศึกษา ถ้าพระคัมภีร์ได้ และทั้งต้องการให้เด็กชายอุทิศตนเป็นพระในคริสต์ศาสนาในอนาคต ในปี 1647 พุริทัณออกกฎหมายให้ทุกเมืองในอาณานิคมนิวอิงแลนด์มีโรงเรียน ดัชเรียนแบบจัดการศึกษาเช่นพุริทัณในพื้นที่อาณานิคมตอนกลาง สำหรับในอาณานิคมตอนใต้มีโรงเรียน 2-3 แห่ง เพราะเขตไร่กว้างใหญ่ห่างไกลจากกัน และยากแก่การให้เด็กเดินไปโรงเรียนได้ เจ้าของไร่ทางใต้บางคนจะจ้างครูมาสอนลูกที่ไร่ แต่เด็กที่ปั่นลูกทาสและลูกคนงานในไร่มีโอกาสน้อยมากที่จะเข้ารับการศึกษา ขั้วหลวงอังกฤษที่มาประจำอาณานิคมไม่ต้องการให้มีการจัดตั้งโรงเรียน เพราะคิดว่าหากชาวอาณานิคมรู้หนังสือจะเป็นการยากที่จะควบคุมชาวอาณานิคม ตามกฎแล้วเด็กชายเท่านั้นที่จะไปโรงเรียน ส่วนเด็กหญิงถ้าโชคดีแม่รู้หนังสือแม่จะเป็นผู้สอนอ่านและเขียนให้ที่บ้าน เด็กชายเข้าเรียนระดับประถมเมื่ออายุได้ 8-9 ปี ก่อนอายุนี้ถ้าบิดามารดาสนับสนุนการศึกษามีเงินมากพอก็จะส่งเด็กเข้าโรงเรียนที่เปิดสอนที่บ้าน (Dame School) ครูผู้สอนจะสอนอ่าน เขียน และเลขคณิตแก่เด็ก ในตอนแรกหนังสือที่ใช้ในการสอนคือพระคัมภีร์และหนังสือไม่กี่เล่มที่นำติดตัวมาจากอังกฤษ ต่อมากลุ่มครูในอาณานิคมได้ร่วมกันเขียนหนังสือขึ้นได้เองในอาณานิคม และได้รับ

การยอมรับคือ The New England Primer กว่า 100 ปีที่เยาวชนในอาณานิคมเรียนการอ่านจากหนังสือเล่มนี้³⁰ ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนจะเป็นชาย เด็กอยู่ในราวาทครูตั้งใจเรียนและแตกฉานในการเรียนรู้ การเข้าวิทยาลัยนั้นเด็กส่วนใหญ่จะเข้าเรียนวิทยาลัยในอาณานิคม มีเพียงกลุ่มน้อยเท่านั้นที่จะเข้าเรียนวิทยาลัยในอังกฤษ มีวิทยาลัย 9 แห่งสมัยอาณานิคมครูผู้สอนเป็นพระและนักกฎหมาย วิทยาลัยทั้ง 9 แห่งคือ

- 1636 Harvard University, Cambridge, Massachusetts
- 1693 College of William and Mary, Williamsburg, Virginia
- 1701 Yale University, New Heaven, Connecticut
- 1746 College of New Jersey ปัจจุบันคือ Princeton University
Princeton, New Jersey
- 1751 Franklin's Academy ปัจจุบันคือ University of Pennsylvania,
Philadelphia, Pennsylvania
- 1754 King's College ปัจจุบันคือ Columbia University, New York
City, New York
- 1764 Rhode Island College ปัจจุบันคือ Brown University,
Providence, Rhode Island
- 1766 Queen's College ปัจจุบันคือ Rutgers University, New
Brunswick, Newark, Camden, New Jersey
- 1769 Dartmouth College, Hanover, New Hampshire

4.5 วิถีลงโทษชาวอาณานิคมถ้ากระทำผิด

ตัวอย่างการลงโทษชาวอาณานิคมที่มีกับปรากฏบ่อยครั้ง เช่น ถ้าชาวอาณานิคมคนใดเมาสุรา พุดหยาบคาย ใช้เวลาว่างโดยเปล่าประโยชน์ ชาวอาณานิคมผู้นั้นจะถูกลงโทษโดยใส่ข้อคาหัวและมือ หรือมือและเท้าประจานกลางเมือง ใครผ่านไปมาก็จะหัวเราะและชี้ชวนกันดูคนประหลาดหรือไม่ก็ปาไข่เน่าใส่ ชาวอาณานิคมคนใดที่ชอบนินทาว่าร้ายผู้อื่น ชาวอาณานิคมผู้นั้นจะถูกมัดติดกับเก้าอี้ แล้วนำเก้าอี้ไปวางไว้ปลายไม้เหนือปากบ่อหรือสระ หลังจากนั้นจะผลักทั้งเก้าอี้และผู้ถูกลงโทษให้ตกลงไปในน้ำ การลงโทษหนักจะมีกับชาวอาณานิคมที่ทำผิดรุนแรงด้วยวิธีการเขียนตี ขริบใบหู หรือแขวนคอ

4.6 การประชุมกันช่วยให้ชาวอาณานิคมสามารถกำหนดแนวทางการปกครองของตนเอง³¹

พิวกริมานอาณานิคมพลีมัธกำหนดแนวทางการปกครองตนเองเริ่มในรูปของการพบปะ (town meeting) การพบปะได้ขยายตัวจากอาณานิคมนิวอิงแลนด์เข้าสู่อาณานิคมตอนกลาง และเมื่อชาวอาณานิคมในพื้นที่ทั้งสองอพยพไปทางตะวันตกเข้าตั้งมั่นใน โอไฮโอ และ เคนทักกี สิ่งแรกที่ชาวอาณานิคมทำคือการพบปะกันบ่อยครั้งเพื่อพูดคุย เสนอปัญหา ปกษาหารือ และหาแนวทางแก้ไขปัญหา เลือกผู้บริหารหรือตกลงเรื่องประเภทภาษีที่จะต้องจ่าย หากมีเรื่องร้ายแรงฉุกเฉินเช่น อินเดียนโจมตีจะมีการพบปะ เป็นกรณีพิเศษ ในการพบปะชาวอาณานิคมทุกคนมีสิทธิพูดเสนอความคิดเห็นแนะแนวแก้ไขเป็นการแสดงออกซึ่งเสรีภาพในการพูด (freedom of speech) ทั้งมีสิทธิเลือกเจ้าหน้าที่หรือตัวแทนเข้าสู่สภาอาณานิคม การได้มาพบปะพูดคุยปรึกษาและแก้ไขปัญหาคือการแสดงออกซึ่งเสรีภาพในการประชุม (freedom of assembly) คณะผู้บริหารอาณานิคมของรัฐบาลอังกฤษไม่ชอบให้ชาวอาณานิคมมีการประชุมร่วมกัน กล่าวได้ว่าการประชุมร่วมกันของชาวอาณานิคมนี้นำไปสู่การปฏิวัติในเวลาต่อมา เพราะการพบปะของชาวอาณานิคมทำให้เกิดเสรีภาพในการพูดและเสรีภาพในการประชุม สิ่งที่ชาวอาณานิคมต้องการอันดับต่อไปคือเสรีภาพในการพิมพ์ (freedom of the press) มุ่งเพื่อให้ชาวอาณานิคมได้มีหนังสือพิมพ์ รายงานข่าวความเป็นไปเคลื่อนไหวในอาณานิคมรวมทั้งหนังสือพิมพ์มีสิทธิวิจารณ์คณะผู้บริหารอาณานิคมได้ด้วย

ยุโรปและอังกฤษครั้งศตวรรษที่ 17 ไม่ให้เสรีภาพในการพิมพ์แก่นักหนังสือพิมพ์จอห์น พี. เล็นเจอร์ (John Peter Zenger) และภรรยาเป็นชาวเยอรมันเข้าตั้งมั่นที่นิวยอร์กเพื่อแสวงหาเสรีภาพในการพิมพ์ในอเมริกา ทั้งสองทุ่มเทชีวิตเพื่องานเขียนและพิมพ์หนังสือพิมพ์ขึ้นในอาณานิคม ในปี 1733 คอสบี้ (William Cosby) ข้าหลวงนิวยอร์กขณะนั้นทำการทุจริตห้ามเคอเกอร์ใช้สิทธิลงคะแนนเสียงในเมืองเล็ก ๆ ทั่วลันครนิวยอร์ก เล็นเจอร์รู้และได้เขียนบทความวิจารณ์การกระทำของคอสบี้ว่าผิด คอสบี้สั่งจับเล็นเจอร์คุมขังเป็นเวลา 8 เดือน พวกของเล็นเจอร์ร้องเรียนว่าการคุมขังต้องได้รับการพิพากษาคัดสินชี้ขาดโดยศาล การพิจารณาชี้ขาดมีขึ้นในปี 1734 โดยผู้พิพากษาคัดสินปล่อยตัวเล็นเจอร์ด้วยเพราะเหตุผลที่ว่าประชาชนมีสิทธิแสดงความคิดเห็นโต้แย้งรัฐบาลที่ปกครองไม่เป็นธรรมโดยการพูดและเขียน คำพิพากษานี้เป็นการชี้ชัดถึงการมีเสรีภาพทางการพิมพ์ในอาณานิคม ซึ่งต่อมาเสรีภาพทางการพิมพ์ถูกกำหนดเป็นมาตราหนึ่งในบทแก้ไขเพิ่มเติมในรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา

5. การบริหารอาณานิคมระหว่างปี 1607 - 1762

การบริหาร 13 อาณานิคมระหว่างปี 1607 - 1762 จัดจำแนกออกได้เป็นสองด้าน คือ ด้าน การค้าและการปกครอง

5.1 การบริหาร 13 อาณานิคมด้านการค้า อังกฤษมุ่งควบคุมการค้าและกอบโกยผลประโยชน์ทางการค้าจากอาณานิคมเป็นประการสำคัญ: ระบบพาณิชย์นิยม (Mercantile System of Trade or Mercantilism) เป็นนโยบายเศรษฐกิจและการเมืองซึ่งอังกฤษและชาติทางยุโรปตะวันตกมุ่งดำเนินการเพื่อสร้างความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจและอำนาจทางการเมืองให้เหนือประเทศคู่แข่ง³² ระบบนี้นิยมมาใช้นับแต่ศตวรรษที่ 17 เรื่อยมา กลุ่มประเทศทางยุโรปตะวันตกที่ชื่นชอบในระบบพาณิชย์นิยม ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส ดัช สเปน และโปรตุเกส เป้าหมายในบั้นปลายของการใช้ระบบพาณิชย์คือประเทศผู้ดำเนินการจะมีแสนยานุภาพทางกองกำลังทหารทั้งทัพบกและทัพเรือ ทั้งจะสามารถพึ่งตนเองได้ด้านเศรษฐกิจ ในทางปฏิบัตินั้นการจะมีแสนยานุภาพทางกองกำลังทหาร โดยแท้จริงต้องใช้เงินจำนวนมาก วิธีการหาเงินคือทำการค้าขายกับต่างชาติโดยต้องรักษาดุลการค้าคือต้องส่งสินค้าออกให้มากกว่าการส่งสินค้าเข้าประเทศ อันหมายถึงรายได้เข้าประเทศจะมีมากกว่ารายจ่าย อาณานิคมมีส่วนช่วยให้บรรลุเป้าหมายได้เป็นอย่างดี โดยอาณานิคมจะเป็นแหล่งวัตถุดิบ ส่งหรือขายวัตถุดิบให้แก่เมืองแม่ในราคาถูก วัตถุดิบถูกนำไปผลิตเป็นสินค้าสำเร็จรูป ซึ่งเมื่อนำออกจำหน่ายมีราคาแพง อาณานิคมถูกกำหนดให้เป็นตลาดรับซื้อสินค้าสำเร็จรูปของเมืองแม่ ตลอดจนอาณานิคมถูกกำหนดให้เป็นฐานทัพเรือของเมืองแม่ เพื่อให้การคุ้มกันเรือสินค้าและ เป็นการประกาศความเกรียงไกรด้านกองกำลังทัพเรือของเมืองแม่ เพื่อควบคุมอาณานิคมและสนองนโยบายระบบพาณิชย์นิยม อังกฤษจำเป็นต้องดำเนินการโดยควบคุมการผลิต การซื้อสินค้าการขายสินค้าและการบรรทุกสินค้าของอาณานิคมอย่างใกล้ชิด โดยออกเป็นกฎหมายกำหนดให้ชาวอาณานิคมปฏิบัติตาม

ในปี 1621 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 กำหนดสั่งให้เวอร์จิเนียส่งใบยาสูบขายให้อังกฤษเพียงผู้เดียว ชาวเวอร์จิเนียไม่ปฏิบัติตามเคร่งครัด โดยมีกัลกลอบขายใบยาสูบแก่พ่อค้าดัช เพราะชาวอาณานิคมรู้ว่าอังกฤษนั้นห่างไกลจากอเมริกา การปราบปรามเป็นไปอย่างยากลำบาก เพราะอังกฤษต้องใช้เวลาเพื่อการเตรียมกองกำลัง และเดินทาง ตลอดจนชาวอาณานิคมรู้ปัญหาความขัดแย้งภายในอังกฤษระหว่างรัฐสภากับกษัตริย์อังกฤษ

ในปี 1651 สมัยตระกูลครอมเวลปกครองอังกฤษได้ออกกฎหมายควบคุมการเดินเรือ (The Navigation Act of 1651) กำหนดสินค้าที่นำเข้าอาณานิคมต้องบรรทุกโดยเรือสินค้าอังกฤษ³³

ในสมัยพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ในปี 1675 ทรงเห็นคุณค่าอาณานิคมด้านการผลิตและการค้า ดังนั้นจึงทรงกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการการค้าและการผลิต (The Committee for Trade and Plantations of the Privy Council) เรียกสั้น ๆ ว่า Lords of Trade หรือ Lords of Trade and Plantations ทำหน้าที่ควบคุมการผลิตและการค้าของอาณานิคม ให้คำปรึกษาและเสนอแนะกระทรวงทหารเรือ และรัฐบาลอังกฤษ เพื่อการแต่งตั้งข้าหลวง และออกกฎหมายเดินเรือใช้บังคับในอาณานิคม³⁴ ผลงานของสภาการค้าคือในปี 1660 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายเดินเรือ (The Navigation Act 1660) กำหนดบังคับให้อาณานิคมขายยาสูบ ฝ้ายและน้ำตาลแก่อังกฤษเพียงผู้เดียว³⁵ ในปี 1663 รัฐสภาออกกฎหมายเดินเรือ (The Navigation Act 1663 or The Staple Act 1663) กำหนดบังคับให้ชาวอาณานิคมซื้อสินค้าสำเร็จรูปทุกชนิดที่อังกฤษส่งมาขายในอาณานิคม สินค้าจากยุโรปก่อนนำเข้าจำหน่ายในอาณานิคมต้องส่งไปอังกฤษเพื่อให้อังกฤษเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้า และนำสินค้านี้ดังกล่าวลงเรืออังกฤษเพื่อนำเข้ามาจำหน่ายในอาณานิคม³⁶ กฎหมายปี 1663 ฉบับนี้อังกฤษมุ่งป้องกันมิให้มีการนำสินค้าจากประเทศคู่แข่งเข้าจำหน่ายในอาณานิคม และทั้งอังกฤษต้องการหารายได้เพิ่มจากภาษีที่เรียกเก็บ ในปี 1673 รัฐสภาออกกฎหมายควบคุมการเพาะปลูก (The Plantation Duties Act of 1673) กำหนดให้คณะกรรมการควบคุมการเพาะปลูกกำหนดประเภทของพืชให้ชาวอาณานิคมทำการเพาะปลูกตลอดจนตรวจนับผลิตผลที่ได้จากการเพาะปลูก กฎหมายปี 1673 ฉบับนี้อังกฤษมุ่งป้องกันมิให้ชาวอาณานิคมลักลอบขายผลิตผลแก่พ่อค้ายุโรป

ในสมัยพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 กับพระนางแมรีที่ 2 ในปี 1696 รัฐสภาออกกฎหมายเดินเรือ (The Navigation Act of 1696) กำหนดเรียกเก็บภาษีผลิตผลที่นำออกจากอาณานิคมผู้ผลิต เพื่อส่งไปจำหน่ายยังอีกอาณานิคมหนึ่ง อังกฤษมุ่งใช้กฎหมายปี 1696 ควบคุมการลักลอบค้าขายผลิตผลแก่พ่อค้ายุโรปเช่นกฎหมายปี 1673³⁷ ในปี 1699 รัฐสภาออกกฎหมายเดินเรือ (The Navigation Act of 1699 or The Woolen Act) กำหนดห้ามชาวอาณานิคมส่งออกขนสัตว์ในรูปวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูปออกจำหน่ายทั้งนี้ขนสัตว์เป็นสินค้าที่อังกฤษผูกขาดการจำหน่ายแต่เพียงผู้เดียว³⁸

ในสมัยพระเจ้าจอร์จที่ 1 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายให้เงินสนับสนุนแก่ชาวอาณานิคมที่ผลิตสินค้าที่เป็นประโยชน์และเอื้ออำนวยการเดินทางเรืออังกฤษและการประมงอังกฤษ สินค้าดังกล่าวได้แก่น้ำมันดิน (tar) ยางสน (resin) และป่าน (hemp) ซึ่งสามสิ่งนี้จำเป็นมากสำหรับการเดินเรือ การจับปลาและล่าปลาวาฬ อันมีส่วนกระตุ้นให้การประมงและเรือประมงต้องมีการพัฒนา อังกฤษต้องเตรียมพร้อมด้านการเดินเรือ เพื่อว่าอังกฤษจะสามารถใช้เรือและคนประจำเรือปฏิบัติการได้ทันทีหากเกิดสงคราม³⁹

ในสมัยพระเจ้าจอร์จที่ 2 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายหมากปี 1731 (The Hat Act 1731) ห้ามชาวอาณานิคมนำหมากขนบีเวอร์ (beaver) ออกจำหน่าย⁴⁰ ในปี 1733 รัฐสภาออกกฎหมายกากน้ำตาล (The Molasses Act of 1733) โดยกำหนดเรียกเก็บภาษีในอัตราสูงสำหรับกากน้ำตาลที่ชาวอาณานิคมซื้อจากฝรั่งเศส ดัตช์ หรือสเปนในหมู่เกาะเวสต์อินดีส์ ก่อนนำเข้าอาณานิคม กฎหมายกากน้ำตาลปี 1733 นี้รัฐสภาอังกฤษจำเป็นต้องบังคับใช้กับอาณานิคมเพราะชาวอาณานิคมไม่ซื้อกากน้ำตาลซึ่งมีราคาสูงของชาวไร่อังกฤษในหมู่เกาะเวสต์อินดีส์⁴¹ ในปี 1750 รัฐสภาออกกฎหมายเหล็กปี 1750 (The Iron Act 1750) กำหนดห้ามชาวอาณานิคมผลิตสินค้าสำเร็จรูปที่เป็นเหล็กและห้ามคนอังกฤษที่เป็นช่างฝีมือเหล็กเดินทางออกจากอังกฤษมายังอาณานิคมเพราะอังกฤษเกรงว่าช่างฝีมือเหล็กจะมาสอนชาวอาณานิคมให้ผลิตสินค้าสำเร็จรูปที่เป็นเหล็กแข่งกับอังกฤษ ด้วยกฎหมายปี 1750 บังคับว่าอังกฤษห้ามการลงทุนหรือจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเหล็กในอาณานิคมแข่งกับอังกฤษโดยเด็ดขาด⁴²

จากการที่อังกฤษออกกฎหมายควบคุมการค้าและการผลิตอย่างเคร่งครัดทำให้ชาวอาณานิคมจำเป็นต้องค้าขายเฉพาะกับอังกฤษเพียงผู้เดียวตลอดมา แต่ครั้นในศตวรรษที่ 18 เกษตรกรอังกฤษสามารถทำเกษตรกรรมและการประมงได้ผลิตผลออกมาเช่นเดียวกับชาวอาณานิคม แต่เพราะกฎหมายควบคุมการค้าและการผลิตยังคงมีผลบังคับใช้อยู่ ตลอดจนอังกฤษให้ราคาผลิตผลจากอาณานิคมในอัตราร่ำต่ำมาก ดังนั้นชาวอาณานิคมจำเป็นต้องช่วยเหลือตนเองโดยหาตลาดระบายสินค้าด้วยการลักลอบค้าขายกับพ่อค้าฝรั่งเศส ดัตช์ และสเปนในหมู่เกาะเวสต์อินดีส์ และอัฟริกา โดยมีเส้นทางการเดินเรือค้าขายเป็นรูปสามเหลี่ยม (The Triangular Trade) เส้นทางการลักลอบค้าขายที่เด่นมีสองแบบคือ

การลักลอบค้าขายแบบที่หนึ่ง ระหว่างอาณานิคม อัฟริกา และหมู่เกาะเวสอินดีส โดยเรือสินค้าออกจากอาณานิคมตอนเหนือหรือตอนกลางพร้อมด้วยเหล้าที่ทำจากน้ำอ้อย (rum) มุ่งสู่ชายฝั่งตะวันตกของอัฟริกา เหล้าจะถูกขายหรือแลกเปลี่ยนกับทาสและทองคำ จากอัฟริกาบนเรือมี ทาสและทองคำมุ่งสู่เกาะเวส อินดีส ในเขตของฝรั่งเศส หรือดัตช์ หรือสเปน ทาสจะถูกแลกเปลี่ยน หรือขายได้น้ำตาล กากน้ำตาล (molasses) ทองคำและโลหะเงิน จากหมู่เกาะเวสอินดีส บนเรือ ทาสที่เหลือจำนวนหนึ่ง น้ำตาล กากน้ำตาล ทองคำ และโลหะเงินมุ่งกลับสู่อาณานิคม

การลักลอบค้าขายแบบที่สองระหว่างอาณานิคมกับหมู่เกาะเวส อินดีสโดยเรือสินค้า จากอาณานิคมตอนเหนือหรือตอนกลางมุ่งทำการค้าโดยตรงกับหมู่เกาะเวส อินดีส ของฝรั่งเศส สเปนและดัตช์ พ่อค้าอาณานิคมจะนำข้าว ปลาตากแห้ง เนื้อ สับ ไม้ ถัง ไม้สำหรับใส่ น้ำตาลและ กากน้ำตาล เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่มและ เฝิงที่พื้ทาสที่สามารถรื้อถอนได้ง่าย พ่อค้าอาณานิคมจะ ได้ ทองคำและโลหะเงินกลับอาณานิคม

สำหรับเส้นทางการเดินเรือค้าขายที่อังกฤษกำหนดให้ชาวอาณานิคมดำเนินการมี สองเส้นทางการค้าระหว่างอาณานิคมกับอังกฤษโดยชาวอาณานิคมจะนำสินค้าได้แก่ ข้าว ไม้ ปลาตากแห้ง ผ้ายและ เหล็กกล้าสู่อังกฤษ จากอังกฤษเรือสินค้าจะบรรทุกสินค้าสำเร็จรูปทุกชนิดมุ่งสู่อาณานิคม เส้นทางการค้าสายที่สองคือการค้าระหว่างอาณานิคมกับอาณานิคมอังกฤษในทะเลแคริบเบียน

5.2 การบริหาร 13 อาณานิคมด้านการปกครอง ภายหลังจากจัดตั้งอาณานิคม 13 อาณานิคมจัดแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทคือ ประเภทแรกคืออาณานิคมภายใต้การควบคุมดูแลของกษัตริย์ (The Royal Colonies) กษัตริย์จะส่งข้าหลวง (Governor) และสมาชิกสภา (Councilors) ช่วยข้าหลวงบริหารอาณานิคม ประเภทที่สองคืออาณานิคมที่กษัตริย์มอบให้แก่ขุนนาง (The Proprietary Colonies) ขุนนางผู้เป็นเจ้าของอาณานิคมทำหน้าที่ในอังกฤษ แต่จะแต่งตั้งข้าหลวง (Governor) และสมาชิกสภา (Councilors) เข้าปฏิบัติงานแทนในนามขุนนางในอาณานิคม ประเภทที่สามคืออาณานิคมที่ปกครองตนเอง (Self-Governing Colonies) ได้แก่โรดไอแลนด์ และคอนเนตทิคัต จะปกครองตนเอง อำนาจการปกครองในอาณานิคมจัดแบ่งได้ออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือปฏิบัติการในนามหรือเพื่อกษัตริย์อังกฤษหรือขุนนางดำเนินการโดยข้าหลวงและสมาชิกสภา (councilors) รวมทั้งเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งจากกษัตริย์อังกฤษหรือข้าหลวงให้เข้าปฏิบัติการในอาณานิคม เจ้าหน้าที่ของบุคคลเหล่านี้คือ ดำเนินการทุกวิถีทางให้ชาวอาณานิคมปฏิบัติ

ตามกฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษ หรือขุนนางกำหนดหรือออกมาบังคับใช้ในอาณานิคม พินาศาพิจารณา คดี และเป็นสมาชิกของสภาสูง (The Upper House) ในสภาอาณานิคม ส่วนที่สองคือสภาล่าง (The Lower House or Assembly) สมาชิกคือชาวอาณานิคมที่ได้รับเลือกเข้ามาปฏิบัติกร เพื่อชาวอาณานิคมและมีส่วนร่วมในการร่างกฎระเบียบบังคับใช้ในอาณานิคม ซึ่งในบางครั้งกฎที่ ร่างขึ้นมาเป็นที่ต้องการของชาวอาณานิคมส่วนใหญ่ แต่ต้องถูกยับยั้งหรือให้ยกเลิกเพราะกษัตริย์ อังกฤษหรือข้าหลวงไม่เห็นชอบด้วยและยับยั้ง ในอังกฤษนั้นเพื่อการบริหารอาณานิคม กษัตริย์อังกฤษ มอบอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการแก่หน่วยงานสำคัญสองหน่วยงานคือสภาการค้า (Lords of Trade) เป็นหน่วยงานที่ใกล้ชิดกับอาณานิคมมาก โดยมีหน้าที่ควบคุมการค้าและการเพาะปลูกและ ร่วมพิจารณา กำหนดข้าหลวง เข้าประจำการในอาณานิคม รัฐสภา (Parliament) มีหน้าที่ออก กฎหมายบังคับใช้ในอาณานิคมมุ่งกอบโกยผลประโยชน์จากอาณานิคมเป็นประการสำคัญ

6. อังกฤษและฝรั่งเศสชิงความเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือ

6.1 อาณานิคมอังกฤษถูกล้อมโดยเพื่อนบ้านที่เป็นศัตรู

เพื่อนบ้านของอังกฤษในอเมริกาเหนือคือสเปน และฝรั่งเศสเฝ้าติดตามดูการเติบโต ของ 13 อาณานิคมอังกฤษ ด้วยความสนใจ และไม่สู้จะพอใจนัก สเปนนั้นยึดครองพื้นที่บริเวณตอน ใต้ของอาณานิคมอังกฤษเริ่มจาก ฟลอริดา เม็กซิโก อเมริกากลาง และอเมริกาใต้ อันตราย จากสเปนมีน้อย เพราะภายหลังกองทัพของเรือรบสเปนในปี 1588 สเปนวางเฉยกับอังกฤษ การตีพิพาทมีเพียง เรื่องบริเวณพรหมแดนระหว่าง จอร์เจียกับฟลอริดา

ฝรั่งเศสนั้นยึดครองพื้นที่บริเวณลุ่มน้ำเซนต์ ลอเรนซ์เรียกดินแดนนี้ว่านิวฟรานซ และ บริเวณลุ่มน้ำมิสซิสซิปปี ซึ่งเป็นพื้นที่ทางตะวันตกของ เทือกเขาแอปพาเลเชียน เรื่อยไปถึงพื้นที่ทาง ตะวันออกของ เทือกเขาร็อกกีเรียกดินแดนนี้ว่า หลุยส์เซียนา เขตอำนาจของฝรั่งเศสปิดล้อม อาณานิคมอังกฤษทั้งทางตอนเหนือและทางตะวันตกอันมีผลกระทบต่อดังกล่าว การคมนาคม การขยายอำนาจ เข้าครอบครองดินแดนตอนใน และความปลอดภัยของชาวอาณานิคม

การดำเนินวิถีชีวิตของชาวอาณานิคมฝรั่งเศสนั้น การประมงนิยมทำกันในนิวฟรานซ ควบคู่กับการค้าขนสัตว์กับอินเดียนที่ทำการทั้งในนิวฟรานซและ หลุยส์เซียนา ชาวอาณานิคมที่เป็น เกษตรกรรวมตัวหนาแน่นทำเกษตรกรรมเฉพาะบนพื้นที่ริมฝั่งลุ่มน้ำ เซนต์ ลอเรนซ์ นิวฟรานซมี

ควีเบคเป็นศูนย์กลางการปกครอง ชาวอาณานิคมฝรั่งเศสมีกระจายตัวและมีจำนวนน้อยกว่าชาวอาณานิคมอังกฤษ ชาวอาณานิคมฝรั่งเศสไม่มีสิทธิพบปะสังสรรค์ จัดการประชุม หรือจัดตั้งสภาอาณานิคมเช่นอาณานิคมอังกฤษ องค์กรครอบครัวมีเฉพาะในกลุ่มชาวอาณานิคมที่เป็นเกษตรกร แต่สำหรับพ่อค้าและชาวประมงฝรั่งเศส นั้นมีมานิวฟรานซ์แต่สำหรับ เพียงเพื่อทำการค้าเมื่อได้สินค้าหรือร่ำรวยแล้วจะกลับฝรั่งเศส สำหรับชาวอาณานิคมที่เป็นชายฉกรรจ์โสดยึดอาชีพค้าสัตว์ต้องใช้ชีวิตส่วนใหญ่นอนดินแดนตอนในนิยมแต่งงานกับหญิงอินเดียชนชั้นกลางมีน้อยมากในนิวฟรานซ์ สังคมฝรั่งเศสในนิวฟรานซ์ แบ่งได้เป็น 2 กลุ่มคือ คนรวยและคนจน คนรวยคือผู้ปกครองได้แก่ บรรดาเจ้าหน้าที่และเจ้าของที่ดิน คนจนคือชาวอาณานิคมซึ่งเป็นเกษตรกร ชนชั้นกลางซึ่งเป็นพวกพ่อค้ามีน้อยมาก ทหารอาสาฝรั่งเศสถูกส่งมานิวฟรานซ์เพื่อทำการปกป้องคุ้มครองดินแดนและชาวอาณานิคม ทหารอาสาฝึกหนักสม่ำเสมออยู่ภายใต้การควบคุมของข้าหลวงฝรั่งเศส กล่าวได้ว่าข้าหลวงฝรั่งเศสมีอำนาจและบทบาทมากกว่าข้าหลวงอังกฤษ ทั้งชาวอาณานิคมฝรั่งเศสเองก็ได้รับความเคารพยำเกรงต่อข้าหลวงและปฏิบัติตามคำสั่งเป็นอย่างดี

ความได้เปรียบของฝรั่งเศสหากจำเป็นจะต้องทำสงครามกับอังกฤษในอเมริกาเหนือฝรั่งเศสจะเป็นฝ่ายได้เปรียบเพราะฝรั่งเศสมีข้าหลวงที่มีอำนาจและบทบาทเป็นที่เคารพยำเกรงของชาวอาณานิคมและทหารอาสาฝรั่งเศสที่เข้าประจำการในนิวฟรานซ์ ข้าหลวงฝรั่งเศสที่เด่นคือฟรอนเตนัค (Count de Frontenac) ให้การรักษาปกป้องคุ้มครองนิวฟรานซ์เป็นอย่างดี ความได้เปรียบประการที่สองคือฝรั่งเศสมีกองทัพและป้อมปราการพร้อมรับการบุกรุกของอังกฤษ โดยเฉพาะป้อมปราการซึ่งฝรั่งเศสสร้างบริเวณพรมแดนระหว่างนิวฟรานซ์กับอาณานิคมอังกฤษ เช่นป้อมที่คอนเคโรกา (Fort Ticonderoga) ตั้งอยู่ปลายสุดของทะเลสาบของแบลงป้อมฟรอนเตนัค (Fort Frontenac) ตั้งอยู่ตอนปลายของแม่น้ำเซนต์ ลอเรนซ์บนทะเลสาบออนตาริโอ ป้อมไนอาการา (Fort Niagara) ตั้งอยู่ตอนใต้ของทะเลสาบออนตาริโอ และป้อมดีทรอยต์ (Fort Detroit) ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลสาบอีรี ความได้เปรียบประการที่สาม คือ ฝรั่งเศสทำไมตรีกับอินเดีย อินเดียเป็นกำลังสำคัญให้ฝรั่งเศสเมื่อต้องทำสงครามกับอังกฤษด้วยปัจจัยสามประการคือ มีข้าหลวงที่สามารถในการวางแผน และนำในการบุกมีทหารที่พร้อมปฏิบัติการ และมีอินเดียเป็นกำลังร่วมทำให้ฝรั่งเศสสามารถดำเนินการบุกโจมตีอาณานิคมอังกฤษนับจากนิวยอร์กเรื่อยขึ้นไปถึงอาณานิคมตอนเหนือ

6.2 สาเหตุแห่งความบาดหมางระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสในอเมริกาเหนือ

เหตุแห่งความบาดหมางระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสอันนำไปสู่สงครามสี่ครั้งในช่วงระหว่างปี 1689 - 1763 เริ่มมาจากอังกฤษและฝรั่งเศสเป็นศัตรูกันนับนานเป็นศตวรรษ ความบาดหมางในอดีตเนื่องมาจาก

1. ความแตกต่างกันทางศาสนา ฝรั่งเศสเน้นยึดมั่นในนิกายโรมันคาทอลิก ในขณะที่พระเจ้าหลุยส์ 14 คริสต์ศาสนิกชนที่เป็นโบสถ์แอสแตนท์ถูกกำจัดให้ออกจากฝรั่งเศสและอาณานิคมฝรั่งเศส ขณะเดียวกันฝรั่งเศสมุ่งเผยแพร่แก่นิกายโรมันคาทอลิกในนิวฟรานซ์ อังกฤษเน้นยึดมั่นในนิกายโปรเตสแตนต์ และเกรงการขยายตัวของนิกายโรมันคาทอลิกในอเมริกาเหนือ
2. การแสวงหาความมั่งคั่งและอาณานิคม ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสต่างแข่งขันเพื่อการแสวงหาความมั่งคั่งด้านการค้า และอาณานิคม
3. ความทรงจำครั้งสงครามในอดีตระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสที่ต่างคงจดจำไว้ไม่ลืมเลือน
4. ความภูมิใจในชาติของตน ฝรั่งเศสมีความทงภูมิใจเพราะมีกองทัพบกที่แข็งแกร่งและเกรียงไกรยิ่งใหญ่ในยุโรป อังกฤษเช่นกันมีกองทัพเรือที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นเจ้าทะเลโดยแท้จริง

เพราะทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสต่างมีอาณานิคมในอเมริกาเหนือ และต่างเป็นชาติยิ่งใหญ่ทางยุโรป สงครามสามครั้งแรกเริ่มในยุโรป และรุกรานมาอเมริกาเหนือ ชาวอาณานิคมอังกฤษต้องเข้าร่วมในสงครามทั้งสามครั้ง ความบาดหมางระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสในอเมริกาเหนือเนื่องมาจากสาเหตุสำคัญ 4 ประการ⁴³

1. ความขัดแย้งทางเศรษฐกิจ พ่อค้าขนสัตว์ฝรั่งเศสผูกขาดทำการค้าขนสัตว์กับอินเดียในดินแดนตอนใต้ นับวันมั่งคั่งร่ำรวยและมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว
2. ความขัดแย้งทางคมนาคม ฝรั่งเศสคุมเส้นทางน้ำสายสำคัญที่ไหลสู่ดินแดนตอนในสองสายคือ แม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์ และแม่น้ำมิสซิสซิปปี
3. ความขัดแย้งในการขยายอำนาจถือครองดินแดน อังกฤษมองว่าหลุยส์เซียนาสกัณฑ์การขยายอำนาจและดินแดนของอังกฤษเข้าสู่ตอนใน ขณะเดียวกันฝรั่งเศสมองว่า 13 อาณานิคมอังกฤษขวางกั้นการมีท่าเรือบริเวณชายฝั่งแอตแลนติกที่สามารถใช้ได้ตลอดปี ทั้งนี้เป็น

เพราะท่าเรือบนปากแม่น้ำเซนต์ ลอเรนซ์ น้ำมักจะ เป็นน้ำแข็ง เป็นเวลายาวนานในช่วงฤดูหนาว

4. เจ้าหน้าที่ฝรั่งเศสยุยงอินเดียนเผ่าอิโรควัว (Iroquois) ให้รุกรานโจมตีชาวอาณานิคมอังกฤษ เช่นการบุกโจมตีหมู่บ้านเดียร์ฟีลด์ (Deerfield) ซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของแมสซาชูเซตส์ในเดือนกุมภาพันธ์ 1704 เหตุการณ์ครั้งนี้สร้างความสะเทือนใจและโกรธแค้นแก่ชาวอาณานิคมอังกฤษ ทำให้ชาวอาณานิคมอังกฤษคิดว่าสันติสุข ความปลอดภัยจะไม่ได้ต่อเมื่อนิวฟรานซ์ถูกทำลาย และอำนาจของฝรั่งเศสถูกกำจัดออกจากอเมริกาเหนือ

6.3 สิ้นสงครามปี 1763 ฝรั่งเศสเสถียรอำนาจในอเมริกาเหนือ

สงครามครั้งสุดท้ายระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสในอเมริกาเหนือเกิดขึ้นในปี 1754 (The French and Indian War 1754-1763) สงครามครั้งนี้ต่างจากสามครั้งแรกด้วยเหตุผล 3 ประการคือ

1. เริ่มเกิดในอเมริกาเหนือ
2. บล็อกอังกฤษให้เห็นถึงความสำคัญของ 13 อาณานิคมและอังกฤษจัดส่งกองกำลังอังกฤษมาช่วยรบ

3. เปิดโอกาสให้จอร์จ วอชิงตัน ได้แสดงความสามารถ

สาเหตุแห่งการเกิดสงครามปี 1754 สืบเนื่องมาจากทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสต่างแย่งชิงความเป็นเจ้าของเหนือดินแดนหุบเขาโอไฮโอ⁴⁴ เริ่มด้วยในปี 1748 ทันที่สิ้นสุดสงครามพระเจ้าจอร์จ (The King George's War 1744-1748) ฝรั่งเศสประกาศยึดครองพื้นที่หุบเขาโอไฮโอ สร้างความไม่พอใจแก่เวอร์จิเนียซึ่งประกาศยึดครองพื้นที่หุบเขาโอไฮโอแต่แรกเริ่มแล้ว สงครามเริ่มในปี 1754 เมื่อข้าหลวงฝรั่งเศสแห่งแคนาดาส่งกองกำลังฝรั่งเศส 1000 คนสู่พื้นที่หุบเขาโอไฮโอ เพื่อสร้างสะพานและป้อมปราการอันจะ เป็นการยืนยันความเป็นเจ้าของดินแดนดังกล่าวอย่างจริงจัง ข้าหลวงอังกฤษแห่งเวอร์จิเนียส่งจอร์จ วอชิงตัน ซึ่งขณะนั้นอายุเพียง 21 ปี พร้อมจดหมายสั่งให้ฝรั่งเศสถอนกำลังออกจากพื้นที่หุบเขาโอไฮโอ แทนการถอนกำลังออกตามคำสั่งของข้าหลวงอังกฤษ กองกำลังฝรั่งเศสกลับเคลื่อนลงใต้และยึดป้อมอังกฤษบริเวณที่เป็นพิทต์เบิร์ก (Pittsburgh) ในปัจจุบัน วอชิงตันต้องถอยลงใต้ตั้งรับกองกำลังฝรั่งเศสที่ป้อมเนเชซซิติ (Fort Necessity) ฝรั่งเศสยึดป้อมเนเชซซิติได้ในที่สุด นับเป็นอันตรายมากต่ออาณานิคมอังกฤษ

ข้าหลวงอังกฤษแห่ง เวอร์จิเนียส่งสาส์นขอความช่วยเหลือจากกองกำลังอังกฤษเพื่อ
ขับไล่กองกำลังฝรั่งเศสออกจากป้อมเนเชซซิติ อังกฤษตอบรับโดยส่งกองกำลังทหาร 1400 คน
ภายใต้การนำของนายพลแบรดด็อค (Edward Braddock) มาเวอร์จิเนีย แบรดด็อคไม่รู้วิธีการ
สู้รบแบบซุ่มโจมตีโดยไม่เห็นตัวของอินเดียนซึ่งเข้าเป็นกองกำลังให้ฝรั่งเศส และไม่ยอมรับฟังคำ
แนะนำของนายทหารในอาณานิคมเพราะเชื่อมั่นในความสามารถบัญชาการรบของตนเอง เมษายน
1755 กองกำลังอังกฤษ 2000 คน ภายใต้การนำของแบรดด็อค และวอชิงตันมุ่งสู่ป้อมเนเชซซิติ
9 กรกฎาคม 1755 ขณะเคลื่อนเข้าใกล้ป้อมเนเชซซิติ กองกำลังอังกฤษถูกซุ่มโจมตีโดยกองกำลัง
ฝรั่งเศสและอินเดียน 2 ใน 3 ของกองกำลังอังกฤษบาดเจ็บและตาย แบรดด็อคเองถูกยิงและ
ตายในเวลาต่อมา วอชิงตันนำกองกำลังอังกฤษที่เหลือกลับสู่ป้อมคัมเบอร์แลนด์ (Fort
Cumberland)

การพ่ายแพ้ของแบรดด็อคในปี 1755 ส่งผลทำให้ฝรั่งเศสมั่นใจว่าสงครามครั้งนี้
ฝรั่งเศสจะมีชัยชนะในที่สุด 13 อาณานิคมอังกฤษจะเป็นของฝรั่งเศสภาษาชนบระเพ็ดฝรั่งเศส
และคริสต์ศาสนิกนิกายโรมันคาทอลิก จะได้รับการยอมรับในอเมริกาเหนือสำหรับชาวอาณานิคม
อังกฤษนั้นหวาดกลัวอันตรายจากฝรั่งเศสและอินเดียนมาก ทั้งตระหนักดีว่านับแต่บัดนี้ต่อไปต้องพึ่งตนเอง
อย่างแท้จริง กองกำลังอังกฤษนั้นไม่อาจให้การปกป้องคุ้มครองชาวอาณานิคมได้ไม่คุ้มกับภาษีที่
ชาวอาณานิคมจ่ายให้แก่รัฐบาลอังกฤษไป ชาวอาณานิคมอังกฤษบางคนคิดไกลต่อไปว่าไม่ยอมอยู่
ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ชาวอาณานิคมบริเวณชายแดนทางตะวันตกเดือดร้อนมากเพราะ
ต้องถูกโจมตีจากอินเดียนมิตรของฝรั่งเศส ขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่อังกฤษที่ในนาสวิกเทีย ดินแดนซึ่ง
อังกฤษยึดครองต่อจากฝรั่งเศส หลังสิ้นสงครามพระนางแอนน์ (Queen Anne's War
1702-1713) ในปี 1755 ได้ขับไล่ชาวอาณานิคมเชื้อสายฝรั่งเศสเรียกตนเองว่าอาคาเดียน
(Acadians) ออกจากนาสวิกเทีย เพราะเกรงจะเป็นกำลังสำคัญนำนาสวิกเทียกลับเป็น
ของฝรั่งเศส อาคาเดียนถูกนำมาปล่อยที่หลุยส์เซียนา และเรียกตนเองว่าคาจัน (Cajuns) สรุป
ได้ว่าการรบในช่วงปี 1754-1755 กองกำลังอังกฤษเป็นฝ่ายพ่ายแพ้มาโดยตลอด

การรบของอังกฤษในอเมริกาเหนือดีขึ้นเป็นลำดับ: เมื่ออังกฤษได้พิทเข้ารับตำแหน่ง
นายกรัฐมนตรี ระหว่างปี 1756-1761 (William Pitt "the Elder") เพื่อพิชิตฝรั่งเศส
พิทใช้กองเรือรบอังกฤษเข้าทำลายเรือรบและเรือสินค้าฝรั่งเศสเพื่อขัดขวางการส่งกองกำลังและ

เสียงของ เครื่องใช้ขณะ แล่นในมหาสมุทรแอตแลนติก ขณะเดียวกันพิทส์ เสริมกองกำลัง อาวุธ และอุปกรณ์สงครามทุกอย่างแก่กองกำลังอังกฤษในอเมริกาเหนือ รวมทั้งจัดส่งนายทหารอังกฤษที่มีความสามารถเข้าบัญชาการรบ ด้วยวิธีการดังกล่าวทำให้การสู้รบของอังกฤษในอเมริกาเหนือดีขึ้นเป็นลำดับ เริ่มด้วยกองกำลังฝรั่งเศสถอนออกจากป้อมเนเซซิติ เพื่อเป็นเกียรติแก่พิทส์ ป้อมเนเซซิติถูกเปลี่ยนชื่อเป็นป้อมพิท (Fort Pitt) ในปี 1758 กองกำลังอังกฤษยึดป้อม หลุยส์เบิร์ก (Fort Louisbourg) บนเกาะเคปเบรตัน (Cape Breton Island) ของ โนวาสโกเชียได้เป็นผลทำให้ฝรั่งเศสถูกตัดเส้นทางลำเลียงกำลังพล อาวุธ และอุปกรณ์สงครามจากฝรั่งเศสสู่นิวฟรานซ์ ขณะเดียวกันกองกำลังอังกฤษอีกส่วนหนึ่งยึดป้อมฟรอนเตนัค (Fort Frontenac) บนทะเลสาบออนตาริโอได้ เป็นผลทำให้ฝรั่งเศสถูกตัดเส้นทางติดต่อกับดินแดน ดอนาน คิวเบค และมอนทรีออลบนแม่น้ำเซนต์ ลอเรนซ์ ถูกตัดขาดจากฝรั่งเศส อินเดียนเท่านั้นที่จะ เป็นกำลังสำคัญช่วยเหลือได้ ในปี 1759 กองกำลังอังกฤษมุ่งขับไล่กองกำลังฝรั่งเศสออกจาก ดินแดนหุบเขาโอไฮโอและมุงยิดคิวเบคซึ่งเป็นศูนย์กลางการปกครองของนิวฟรานซ์ พิทส์กองทัพรื้อรบขนาดใหญ่ พร้อมกองกำลังอังกฤษ 3000 คน ภายใต้การนำของนายพลวูลฟ (James Wolfe) ดำเนินการยึดคิวเบคคิวเบคขณะนั้นอยู่ภายใต้การควบคุมของมงคาเม (Louis de Montcalm) 18 กันยายน 1759 กองกำลังอังกฤษยึดคิวเบคได้ ทั้งวูลฟ และมงคาเมเสียชีวิต ระหว่างการรบ 8 กันยายน 1760 กองกำลังอังกฤษยึดมอนทรีออลได้ อันเป็นการสิ้นสุดสงครามในอเมริกาเหนือ ในปี 1762 สเปนเข้าร่วมสงครามช่วยฝรั่งเศสเป็นผลให้อังกฤษยึดหมู่เกาะฟิลิปปินส์และคิวบาของสเปน และในปี 1763 สงครามสิ้นสุดลงโดยอังกฤษเป็นฝ่ายชนะเหนือฝรั่งเศสและสเปน

10 กุมภาพันธ์ 1763 สนธิสัญญาปารีส (The Treaty of Paris 1763)⁴⁵

เป็นข้อตกลงเพื่อการยุติสงครามอันยาวนานเก้าปี มีผลทำให้ฝรั่งเศสหมดอำนาจในอเมริกาเหนือ ข้อตกลงกำหนดคือ

1. ในฐานะที่ฝรั่งเศสพ่ายแพ้ ฝรั่งเศสต้องยกนิวฟรานซ์หรือแคนาดาดินแดนบนลุ่มน้ำเซนต์ ลอเรนซ์ และดินแดนส่วนทางตะวันออกของหลุยส์เซียนา อันหมายถึงพื้นที่นับจากฝั่งตะวันตกของ เทือกเขาแอปพาเลเชียนถึงฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีให้อังกฤษ ทั้งนี้รวมนับเมืองนิวออร์ลีอันบนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี และสิทธิเหนือแม่น้ำมิสซิสซิปปี

2. เพื่อชดเชยสเปนที่ต้องสูญเสียฟลอริดาให้แก่อังกฤษ ฝรั่งเศสต้องยกดินแดน ส่วนทางตะวันตกของหลุยส์เซียนา อันหมายถึงพื้นที่นับจาก แม่น้ำมิสซิสซิปปีถึง เทือกเขาร็อกกี รวมทั้ง เมืองนิวออร์ลีน และสิทธิในแม่น้ำมิสซิสซิปปีให้แก่สเปน

จากข้อตกลงในสนธิสัญญาปารีส 1763 มีผลทำให้อเมริกาเหนืออยู่ภายใต้การปกครองของสองชาติทางยุโรป คืออังกฤษและสเปนเท่านั้น ฝรั่งเศสหมดสิ้นอำนาจในอเมริกาเหนือ อันเป็นการบรรลุซึ่งความใฝ่ฝันของชาวอาณานิคมอังกฤษที่คิดว่าสันติสุข ความปลอดภัยจะมีใน 13 อาณานิคมได้ต่อเมื่ออำนาจของฝรั่งเศสถูกกำจัดออกจากอเมริกาเหนือ แต่อย่างไรก็ตามอิทธิพลด้านภาษา ขนบประเพณี และศาสนาของฝรั่งเศสในอเมริกาเหนือคงมีอยู่ในควิเบกและนิวออร์ลีน สืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

7. ปัญหาและการแทรกแซงของอังกฤษใน 13 อาณานิคมในปี 1763

หลังสิ้นสงครามปี 1763 ชาวอาณานิคมอังกฤษไม่กลัวฝรั่งเศส มั่นใจว่าสามารถตั้งรับการบุกโจมตีของสเปนและอินเดียได้ ทั้งได้เรียนรู้ขีดความสามารถของกองกำลังอังกฤษระหว่างการทำสงครามช่วงปี 1754-1763 ว่ากองกำลังอังกฤษไม่สามารถทำการรบแบบซุ่มโจมตีทางชายแดนได้ ขณะเดียวกันชาวอาณานิคมรู้สึกว่ 13 อาณานิคมเติบโตเปรียบได้กับเป็นผู้ใหญ่ ไม่ต้องการให้อังกฤษแทรกแซง ไม่ต้องการให้อังกฤษบังคับ 13 อาณานิคมเช่นเป็นเด็ก ไม่ต้องการจ่ายภาษีให้อังกฤษอีกต่อไป เพราะกองกำลังอังกฤษไม่อาจคุ้มครอง 13 อาณานิคมได้ ปัญหาที่ชาวอาณานิคมต้องเผชิญในปี 1763 หลังสิ้นสงครามฝรั่งเศสและอินเดียมี 2 ปัญหา

1. ปัญหาการต่อต้านของอินเดียที่ไม่ต้องการให้ชาวอาณานิคมอพยพเข้าสู่ดินแดนตะวันตกของเทือกเขาแอนเปาเลเซียน⁴⁶ สำหรับชาวอาณานิคมแล้วด้วยสนธิสัญญาปารีส 1763 หมายถึงความปลอดภัยและยุติปัญหากับฝรั่งเศส ชาวอาณานิคมวางแผนอพยพเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกตามแนวเทือกเขาแอนเปาเลเซียน อินเดียภายใต้การนำของปอนทิแอ็ค (Pontiac) หัวหน้าเผ่าออกตาวาน่าอินเดีย 40 เผ่าเข้าขัดขวางเพราะอินเดียนั้นไม่พอใจที่ต้องสูญเสียดินแดนชายฝั่งแอตแลนติกก่อตั้งเป็น 13 อาณานิคมให้แก่คนผิวขาวนับตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 17 เป็นต้นมาอยู่แล้ว และอินเดียนไม่ต้องการให้คนผิวขาวขยายตัวเข้ามาตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกซึ่งเป็นเขตของอินเดียนอีก ผลคือเกิดสงครามระหว่างอินเดียนกับคนผิวขาวชาวอาณานิคมอังกฤษ ในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงมิถุนายน 1763 (The Pontiac's War or The Pontiac's

Conspiracy 1763) อินเดียนฆ่า ทำลายทรัพย์สินและทำร้ายร่างกายชาวอาณานิคมและทหาร อังกฤษอย่างโหดร้ายทารุณ รวมถึงยึดบ่อน้ำอังกฤษบริเวณชายแดน ในที่สุดอินเดียนยอมสงบศึกโดยดี

2. รัฐสภาอังกฤษออกคำประกาศในปี 1763 (The Proclamation of 1763)⁴⁷ การลุกขึ้นต่อต้านของอินเดียนทำให้รัฐบาลอังกฤษตื่นกลัวมากและพิจารณาเห็นพ้องต้องกันว่าชายแดน 13 อาณานิคมไม่ปลอดภัยจากอินเดียน รัฐบาลอังกฤษนั้นต้องการเป็นมิตรกับอินเดียน ต้องการทำการค้าขนสัตว์และคุมเส้นทางการค้าขนสัตว์กับอินเดียนเพียงลำพัง และต้องการปกป้องคุ้มครองชาวอาณานิคมจากการคุกคามของอินเดียนแต่เพราะรัฐบาลอังกฤษไม่ได้มีปัญหา และแนวทางแก้ไขให้กระจ่างชัดแก่ชาวอาณานิคม เป็นผลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษกับ 13 อาณานิคม นับวันเลวลง เพื่อคงความเป็นมิตรกับอินเดียน เพื่อผลประโยชน์ทางการค้าและเพื่อคุ้มครองชาวอาณานิคมในวันที่ 7 ตุลาคม 1763 รัฐสภาอังกฤษออกประกาศคำประกาศปี 1763 ห้ามชาวอาณานิคม เข้าตั้งมั่นในดินแดนฝั่งตะวันตกของ เทือกเขาแอปพาเลเชียน ชาวอาณานิคมโกรธแค้น รัฐบาลอังกฤษและคิดว่ารัฐบาลอังกฤษใช้อำนาจแย่งดินแดนตะวันตกที่ชาวอาณานิคมต้องการ เข้าตั้งมั่นไปจากชาวอาณานิคม ความไม่พอใจครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นเก็บกดเรื่อยมาจนในปี 1775 กลายเป็นสงครามปฏิวัติ

8. ปัญหาที่อังกฤษต้องเผชิญหลังสิ้นสงครามปี 1763⁴⁸

หลังสิ้นสงครามปี 1763 อังกฤษก้าวขึ้นมีอำนาจในอเมริกาเหนือแทนที่ฝรั่งเศส จักรวรรดิอังกฤษดู เป็นปีกแผ่นมั่นคง อังกฤษรุดหน้าด้านการค้าและครองความเป็นจ้าวทะเลโดยแท้จริง แต่อย่างไรก็ตาม มีปัญหา 5 ประการใหญ่ที่อังกฤษต้องเผชิญและต้องเร่งดำเนินการแก้ไขคือ

1. ปัญหาการเงินและหนี้สิน สงครามสี่ครั้งในช่วงปี 1689 - 1763 เพิ่มภาระหนี้สินอย่างมากแก่รัฐบาลอังกฤษ และในยามสงบอังกฤษจำเป็นต้องรักษาความแข็งแกร่งทางกองทัพเรือ เพื่อให้การปกป้องคุ้มครองอาณานิคม และดูแลรักษาผลประโยชน์ด้านการค้า อังกฤษหวังเป็นอย่างยิ่งว่า 13 อาณานิคมในอเมริกาเหนือจะช่วยแบ่งเบาภาระหนี้สินทั้งที่กิดจากระหว่างสงครามและจ่ายภาษีเพื่อการทำนุบำรุงกองทัพเรืออังกฤษในยามสงบ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ในเรื่องการเงินนี้ รัฐสภาอังกฤษรับผิดชอบดำเนินการออกกฎหมายมีผลบังคับใช้ในอาณานิคมเพื่อการเรียกเก็บภาษีในรูปแบบของการเพิ่มประเภทภาษีและเพิ่มอัตราภาษี โดยไม่อนุญาตให้ชาวอาณานิคมส่งตัวแทนเข้าสู่รัฐสภาอังกฤษ ซึ่งจุดนี้สร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวอาณานิคมอย่างมาก

2. ปัญหาดินแดนตะวันตก ซึ่งอินเดียให้การต่อต้านไม่ยอมรับการอพยพเข้าตั้งมั่นของชาวอาณานิคม ในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของเทือกเขาแอปพาเลเชียน การปะทะระหว่างอินเดียกับชาวอาณานิคมเกิดขึ้นในกลางปี 1763 (The Pontiac's War 1763)

3. ปัญหาดินแดนแคนาดาและฟลอริดา ดินแดนแคนาดาอังกฤษได้มาจากฝรั่งเศส ดินแดนฟลอริดาอังกฤษได้มาจากสเปน ในดินแดนทั้งสองมีคนทั้งเชื้อสายฝรั่งเศสและสเปนตั้งมั่นอยู่ ทำอย่างไรจึงจะทำให้คนทั้งสองกลุ่มนี้จงรักภักดีต่อรัฐบาลอังกฤษของพระเจ้าจอร์จที่สาม?

4. ปัญหาผู้นำอังกฤษ พระเจ้าจอร์จที่ 3 เป็นกษัตริย์ที่เชื่อมั่นในความคิดและการกระทำของพระองค์ว่าถูก ขณะเดียวกันก็ไม่มีใครกล้าเสนอแนะหรือขัดขวางการกระทำของพระองค์ ทรงมองว่า 13 อาณานิคมเป็นเมืองขึ้นมิใช่เป็นดินแดนที่คนอังกฤษอพยพเข้าตั้งมั่น ทั้งไม่ต้องการให้สิทธิทางการเมืองแก่ชาวอาณานิคม แม้เพียงให้ชาวอาณานิคมได้ส่งตัวแทนเข้ารัฐสภาอังกฤษ ทรงไม่เข้าใจในปัญหาและความต้องการของชาวอาณานิคมหรือฟังคำเรียกร้องของชาวอาณานิคมแต่อย่างใด

5. ปัญหาความขัดแย้งระหว่างเจ้าหน้าที่อังกฤษในอาณานิคมกับชาวอาณานิคม เจ้าหน้าที่อังกฤษทำหน้าที่ตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมายมาจากรัฐบาลอังกฤษ โดยเน้นหนักให้มุ่งเก็บภาษีจากชาวอาณานิคมให้ได้มากที่สุด เพื่อแบ่งเบาภาระหนี้สินเดิมและบำรุงกองทัพเรืออังกฤษ ขณะเดียวกันชาวอาณานิคมมีความคิดว่า ไม่ควรจ่ายภาษีแก่รัฐบาลอังกฤษเพราะสงครามสงบแล้ว ฝรั่งเศสถูกปราบปรามเรียบร้อยแล้วโดยกองกำลังร่วมของอังกฤษและชาวอาณานิคม อินเดียและสเปนนั้นชาวอาณานิคมไม่กลัวและคิดว่าสามารถตั้งรับได้อย่างดี ทั้งเชื่อมั่นว่าสามารถปกครองดูแลอาณานิคมได้เป็นอย่างดีเช่นกัน โดยไม่ต้องพึ่งกองทัพเรืออังกฤษและ ไม่ต้องการให้อังกฤษแทรกแซงใน 13 อาณานิคมอีกต่อไป จากความคิดเห็นที่ขัดแย้งระหว่างชาวอาณานิคมกับเจ้าหน้าที่อังกฤษในอาณานิคมนี้ เป็นปัญหาหนักอีกประการหนึ่งที่อังกฤษต้องดำเนินการแก้ไข

ในบทที่ 3 จะเห็นเรื่องราวประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1764-1783 ภายใต้อำนาจของประกาศเอกราช กรณีพิพาทระหว่างอังกฤษกับชาวอาณานิคมทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นเป็นลำดับจนชาวอาณานิคมทนไม่ได้ต้องทำสงครามปฏิวัติ และประกาศเอกราชในช่วงปี 1775 - 1781 เหตุการณ์สิ้นสุดในปี 1783 เมื่ออังกฤษยอมรับในเอกราชของสหรัฐอเมริกา ด้วยสนธิสัญญาปารีสปี 1783

เชิงพรรณนาที่ 2

1. Merle Burke, United States History : The Growth of Our Land
(Chicago : American Technical Society. 1953) pp.20-21
2. Lewis Paul Todd and Merle Curti, Rise of the American Nation.
(New York : Harcourt, Brace & World, Inc. 1961) p.26
3. Burke, United States History : The Growth of Our Land.
pp.19-20
4. T. Harry Williams and Hazel C. Wolf, Our American Nation.
(Ohio : Charles E. Merrill Books, Inc. 1966) p.44
5. Ibid., p.45
6. Thomas A. Bailey and David M. Kennedy, The American Pageant :
A History of The Republic. (Massachusetts : D.C. Heath and
Company. 1987) pp.13-15
7. Ibid., pp.21-23
8. Ibid., pp.24-26
9. Ibid., pp.26-27
10. Todd, Rise of the American Nations. pp.32-33
11. Ibid., pp.33-34
12. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic.
pp.30-32
13. Ibid., pp.32-34
14. Mary Beth Norton, David M. Katzman, Paul D. Escott, Howard P.
Chudacoff, Thomas G. Paterson and William M. Tuttle,
A People and a Nation : A History of the United States.
(Boston. Houghton Mifflin Company. 1986) pp.43-44

15. Ibid., pp.44-45
16. Ibid., pp.45-46
17. Williams, Our American Nations. pp.62-63
18. Norton, A People and a Nation : A History of the United States. pp.25-26
19. Ibid., pp.47-47
20. Ibid., pp.54-55
21. Glenn W. Moon and John H. Mac Gowan, Story of Our Land and People. (Holt, Rinchart and Winston, Inc. 1957.) pp.86-88
22. Todd, Rise of the American Nation. pp.62-64
23. Ibid., pp.68-71
24. Ibid., pp.64-66
25. Ibid., p.66
26. Ibid., p.66
27. Ibid., pp.66-67
28. Ibid., p.67
29. Ibid., pp.71-71
30. Ibid., p.81
31. Moon, Story of Our Land and People. pp.97-98
32. Norton, A Piople and A Nation : A History of the United States. p.61
33. Todd, Rise of the American Nation. p.56
34. Williams, Our American Nation. p.101
35. Ibid., p.97
36. Ibid., p.97
37. Ibid., p.102

38. Ibid., p.98
39. Todd, Rise of the American Nation. p.57
40. William, Our American Nation. p.98
41. Todd, Rise of the American Nation. p.59
42. William, Our American Nation. p.98
43. Moon, Story of Our Land and People. pp.103-106
44. Ibid., pp.108-114
45. Ibid., p.115
46. Ibid., pp.115-116
47. Ibid., pp.116-117
48. Todd, Rise of the American Nation. pp.96-98